

TAJNI ZAČIN

ČASOPIS ZA
NEGOVANJE
DUHOVNE KULTURE

ŠTA JE KABALA

LJUBAV I GREH
O LJUDIMA I PSIMA
HILJADU PLASTIČNIH KUGLICA

SLONOVAČA PRE SLONOVA

JEŽ
SASVIM OBIČAN DAN /
NESTVARNA NOĆ

BHANDARA - BESPLATAN OBROK

ROMANIJA - SOKOLOV PUT
SEME KAO USLOV NEZAVISNOSTI
BUNAR POHLEPE
DIJAMANT - SIMBOL LJUDSKIH
VREDNOSTI

NAJSTARIJI RAT

ISTINA SAMA TRIJUMFUJE
TI SI BILA NAŠE SUNCE

BROJ 09

20
22

SADRŽAJ

- **ŠTA JE KABALA?** -

Nebojša Nikolić

- **LJUBAV I GREH** -

Osho

- **O LJUDIMA I PSIMA** -

Dr vet. med. Vladimir Terzin

- **HILJADU PLASTIČNIH KUGLICA** -

Nepoznati autor

- **SLONOVAČA PRE SLONOVA (2)** -

Momo Cvijović

- **JEŽ** -

Grigorij Gorin

- **SASVIM OBIČAN DAN / NESTVARNA NOĆ** -

Dr Zorica Petrašinović

- **BHANDARA - BESPLATAN OBROK** -

Nepoznati autor

- **ROMANIJA - SOKOLOV PUT** -

- Vladimir Đurić

- **SEME** -

Predrag Mihailović

- **BUNAR POHLEPE** -

Nepoznati autor

- **NAJSTARIJI RAT** -

Siniša Košutić

- **DIJAMANT - SIMBOL LJUDSKIH VREDNOSTI** -

Sivan Shahak Barzilay

- **TI SI BILA NAŠE SUNCE** -

Dragan Đurić

- **ISTINA SAMA TRIJUMFUJE** -

Nepoznati autor

Dragi čitaoci,
nadamo se da ove tople dane ne provodite previše zabrinuti - misleći na predstojeću zimu.

Citat, kojim započinjemo ovaj uvodnik, izrekla je Golda Meir, "Čelična dama", nekadašnja premijerka Izraela: *"Ako želite da izgradite zemlju u koju će se vratiti njeni sinovi i kćeri, ako želite da izgradite zemlju iz koje će oni odlaziti samo tokom praznika, ako želite da gradite zemlju koja neće imati osećaj straha od toga šta im budućnost nosi, potrebno je da napravite samo dva koraka:*

- 1. Da korupciju izjednačite sa izdajom, a korumirane zvaničnike sa izdajnicima,*
- 2. Da tri profesije u zemlji budu najplaćenije: vojska, prosveta i lekari.*

I što je najvažnije - radite, radite i radite, jer vas niko neće hraniti osim vas samih, a vaša zemlja je potrebna samo vama i nikom drugom. Kada to postane način vašeg života, onda ste postigli cilj..."

Čini nam se da su ovo reči koje ako bi se kod nas sprovele, korenito bi promenile atmosferu u našem društvu. A da bi se to desilo potrebno je samo slediti ISTINU.

Šta je ISTINA? Treba li uprkos svim nevoljama govoriti i slediti ISTINU?

Podsetimo se: ISTINA je osnovni pojam u filozofiji, nauci, pa i u svakodnevnom životu. Uobičajeno značenje ISTINE je saglasje sa činjenicama ili stvarnošću.

Suprotnost ISTINE je laž.

Dragi naši čitaoci, veoma je korisno govoriti ISTINU, ne dozvolimo da nas ubeđuju u suprotno. Kada govorimo ISTINU otvaraju nam se novi putevi u životu, odnosi, pa čak i karijera. ISTINA oblikuje naš moral. Kada je reč o poštenju, često dolazi do moralnog pitanja osećanja krivice zbog određene situacije. Ukoliko osećamo u stomaku, duhu pa čak i u glavi da je nešto pogrešno, govorimo samo ISTINU. I na Sudu, i - svuda, samo ISTINU.

Nema ničeg višeg od ISTINE!

Kada se verski ili duhovno, otvaramo iskrenom načinu života, olakšaćemo svoju dušu a unapređivaćemo i posao koji radimo. Ljudi će nas doživljavati kao zdravu, poštenu i pozitivnu osobu. Prijatelji, porodica, pa čak i poznanici će приметiti kada dajemo iskreno mišljenje. Ako uvek govorimo ISTINU, ljudi će se osećati sigurnije i opuštenije i tražiće od nas mišljenje o nekom problemu.

Nebrojeno puta Isus Hrist govori učenicima: „*poznajte ISTINU*“: *"Ne govorite moju ISTINU, ni sadukejsku, ni farisejsku, ni izraelsku, ni rimsku, ISTINU govorite i ona će vas osloboditi..."*

I - šta ćemo sad...?

Dragi naši čitaoci, ako bismo se vratili početku ovog teksta, rečima nekadašnje premijerke Izraela, i imajući u vidu sve navedeno o ISTINI, na sledeće pitanje pokušajte da odgovorite sami: **ŠTA NAM TO NEDOSTAJE DA BISMO BILI SREĆNIJE I BOLJE DRUŠTVO...?**

Srdačno Vas pozdravljaju, Dragan Đurić i Branislav Božović Denis

ŠTA JE KABALA?

Nebojša Nikolić

Veoma je teško definisati Kabalu. Najčešće se kaže da je to mistična tradicija Judaizma. Međutim, ona je starija od svih religija i prevazilazi ograničenja bilo koje nacije i rase tako da predstavlja duhovno nasleđe celokupnog čovečanstva. Kabala je drevno učenje koje pomaže razumevanju Boga, procesa stvaranja sveta, odnosa Boga i čoveka, suštine postojanja, shvatanju tajne i značaja života, spoznaji poretka koji postoji u Univerzumu i Božjeg providenja u svakom aspektu Stvarnosti.

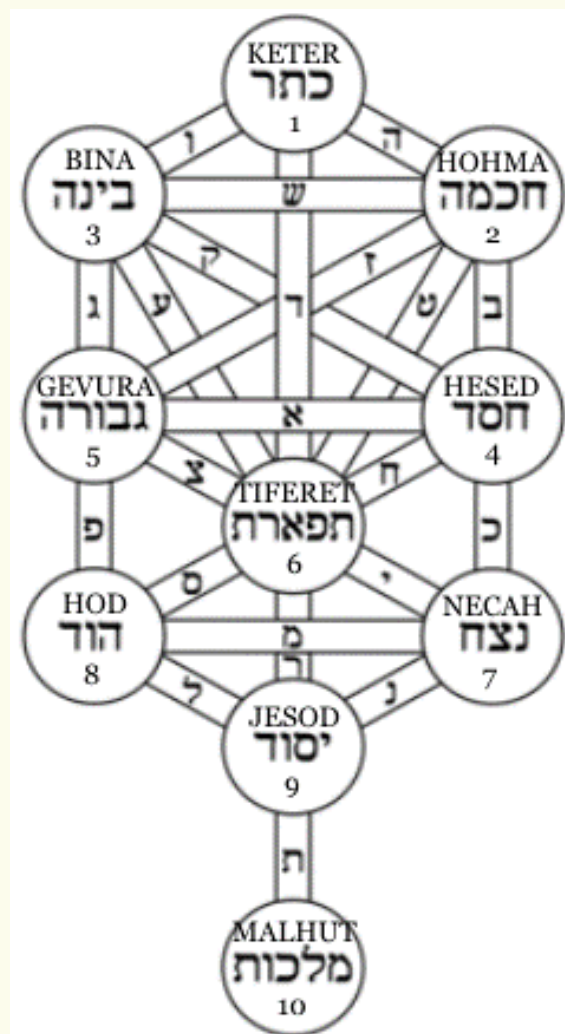
Uz pomoć Kabale spoznaje se postojanje svrhe i značenja u svakoj misli, izgovorenoj reči, radnji, svakoj vrsti energije koju ubrizgamo u život sadimo seme naše realnosti. Krajnji cilj jeste dostizanje potpune ispunjenosti života, smirenja i sreće koju svako ljudsko biće zaslužuje i koju je Bog svojim prvobitnim planom stvaranja zamislio.

Kabalističko učenje nema religioznu formu. Ne podrazumeva strah od kazne kao motiv za duhovni napredak i pravilno vođenje života i nije doslovno tumačenje Svetih Knjiga i Božjih zapovesti. Sa druge strane, ne može se reći ni da koristi strogo racionalni način razmišljanja. Za razliku od učenja koja koriste samo ekstatične metode duhovnih spoznaja, logika je bitan faktor u proučavanju Kabale. Slično kao u genetici i kvantnoj fizici, kabalistički zaključci često bivaju paradoksalni. Lepo poređenje Kabale sa ovim savremenim naukama je u primeru elektrona koji daje kvantna fizika i kaže da se isti elektron može u isto vreme naći na dva različita mesta, čak i na različitim delovima svemira. Ili, regenerativna medicina, koja iz izvađenog zuba može da stvori tkivo srca ili mozga. Kabala zahteva upravo identičan nivo prihvatanja, na prvi pogled suprotstavljenih ili nemogućih stvari. Možda bi najpraktičnije bilo posmatrati Kabalu kao vodič, priručnik ili skup alata koji omogućavaju uzdizanje svesti, duhovni napredak i spoznaju istina nedostupnih ljudskim čulima. Prevazilaženjem ograničenja koja nam nameću čula i razvojem svesti, čovek sam određuje sopstveni život i postaje uzrok, a ne posledica uticaja drugih ljudi, podneblja, vremena i okolnosti u kojima živi. Postepenim ovladavanjem kabalističkim alatima i njihovom upotrebom u svakodnevnom životu, od misli i osećanja koje imamo, najsitnijih aktivnosti koje izvodimo, približavamo se harmoniji sa Bogom ili tačnije rečeno spajanju sa njim.

Kabalistička metodologija se bazira na formiranju paralela između skrivenih i otkrivenih aspekata Stvarnosti. Po Kabali, materijalni ili fizički svet nije svet uzroka, već isključivo svet posledica i on predstavlja samo jedan posto stvarnosti. To je Niži ili Donji svet. Gornji ili Uzročni Svet čini devedesetdevet posto stvarnosti. Mi smo potpuno nemoćni da čulima percipiramo taj duhovni nivo postojanja u kome ne postoje vreme i prostor.

Realnost je celovita i jedinstvena bez obzira na našu percepciju i podeljena je na pet svetova koji su u stvari različiti nivoi svesti. Pri tome ljudi nemaju pravu spoznaju o tome gde zaista žive, od čega su izgrađeni, odakle potiču ni gde idu. Kabala podučava praktičan metod dostizanja Gornjeg Sveta i izvora našeg postojanja. Shvatajući pravi smisao života, čovek stiče savršenost, smirenost, neograničeno zadovoljstvo i sposobnost da prevaziđe ograničenja vremena i prostora dok još živi u ovom svetu.

Današnji svet, Kabala definiše terminom *h a o s*. Smrt, bolesti, patnja, ratovi, mržnja sve to Bog nije predvideo kada je pristupio stvaranju Sveta. To je posledica iskušenja kojima je prvobitni čovek podlegao i upao u svet potpuno suprotan svetu harmonije koji mu je bio namenjen. Duhovne nauke ovo nazivaju padom čoveka, a cilj ljudskog života je povratak u prvobitno stanje i eliminisanje bola i patnje. Povratak u Raj je nešto što po rođenju pripada svakom čoveku. Odmah na početku, treba naglasiti da Kabala to ne vezuje samo za jevrejski narod. Svi ljudi koji imaju potrebu mogu da proučavaju Kabalu bez obzira na pol, uzrast, rasu, veroispovest.

Drvo života

ZAŠTO KABALA BAŠ SADA?

Trebalo je da prođu dva milenijuma da bi Kabala postala otvorena svima koji imaju želju i potrebu da je proučavaju. Može se reći da je krajem dvadesetog veka popularnost Kabale doživela pravu ekspanziju širom sveta.

Nastala pre četiri hiljade godina slobodno je prenošena sve do rušenja Drugog Hrama u Jerusalimu od strane Rimljana 70. godine n.e. Događaji vezani za početak Hristove ere i destrukciju Hrama su doveli do povlačenja učenja Kabale u najuže krugove.

Početak ponovnog otvaranja je vezan za rabina Isaka Lurija Arija, najvećeg kabalistu novog doba, koji je u šesnaestom veku predočio da se približava mesijansko doba i da je obaveza da se širi Kabala. Rečeno je da će doći vreme kada će i deca moći da shvate najkomplikovanije kabalističke mudrosti.

Da bi se shvatilo zašto je Kabala u dvadesetom veku potpuno „otvorila svoja vrata“ treba objasniti način na koji ona vidi razvojni ciklus čovečanstva, koji traje šest hiljada godina. Razvojne sile koje vode evoluciju čovečanstva prate evoluciju ljudskih želja. Na početku je postojala želja za opstankom i preživljavanjem, manifestovana potragom za hranom i reprodukcijom. Nakon toga, javila se želja za posedovanjem i bogatstvom. Nije bilo dovoljno da se zadovolje osnovne potrebe, već da se gomilaju materijalna dobra. Kada je čovek i time ovladao, pojavljuje se želja i potraga za moći, što takođe nije donelo ispunjenost i sreću. Evolutivni napredak dovodi do želje za znanjem, tako da je za kratko vreme napravljen ogroman tehnološki i svaki drugi napredak. Vekovi patnje, strahova, besa, ratova, nesigurnosti, su kao krajnji efekat imali shvatanje da ništa materijalno ne može da zadovolji čoveka. Javlja se ultimativna želja, želja nad željama – potraga za duhovnošću. To je upravo sadašnji trenutak i zbog toga se kabalističko učenje širi velikom brzinom. U njoj savremeni čovek pronalazi odgovore na pitanja koja ga tište i počinje da shvata smisao postojanja.

Neverovatnom energijom velikog kabaliste dvadesetog veka rabina Ašlaga mnoga kabalistička dela su prevedena na engleski jezik, a i sam rabin Ašlag je u svojim komentarima Zohara i učenja Isaka Lurije omogućio shvatanje i prihvatanje Kabale u širim krugovima. Iako teško oboleo od artritisa danonoćno je radio pišući i samostalno štampajući da bi stigao za života da ostavi što veći deo kabalističkih spisa svojim naslednicima.

Neki od njih su nastavili mukotrpan rad, pa je osnovan kabala centar u okviru koga postoji i Kabala univerzitet. Oni pružaju mogućnost da se i bez direktnog prisustva, putem interneta, mogu dobiti kabalistička znanja, od najosnovnijih pa sve do naprednih nivoa. Takođe, postoje i brojni internet sajтови koji predstavljaju odličnu polaznu tačku, pri čemu treba naglasiti da treba biti veoma obazriv pri izboru odgovarajućeg izvora za sticanje osnovnih znanja.

Nastaviće se...

Zohar - naslovna strana

LJUBAV I GREH

Osho

*Ako je telo zaprljano nečistoćom
vodom se može oprati.
Ako se odeća isprlja i zagadi,
sapun i voda je mogu oprati.
Čak i ako je um ispunjen zlobom
Ljubav prema Njegovom imenu može nas obojiti Njegovom bojom – bojom ljubavi.*

Ne postoji značajnija reč sa više smisla od reči **ljubav**. Posle imena Boga, ljubav je sledeća najznačajnija reč, zato pokušajmo to da shvatimo.

Svi znamo tu reč. Mogli bismo reći da svi znamo šta je ljubav. Šta je to tako posebno, šta je čini toliko važnom? Čini nam se da je ta reč odavno poznata, ali samo poznavanje reči nije dovoljno. Naučili smo reči iz jezičkog rečnika, ali ne iz rečnika postojanja. Rečnik daje mnogobrojna značenja, ali ljubav nema nikakve veze sa bilo kojim od njih.

Kad se ljubav pojavi u našoj knjizi postojanja, iskustvo postojanja puni reč životom – koja je toliko različita od beživotnih reči u knjizi. Vatra, na primer, opisana je u rečniku kao nešto što gori, međutim taj oganj nas neće opeći, isto kao što i voda iz rečnika, ne može ugasiti našu žeđ. Ako na sličan način pokušamo da razumemo ljubav, naši grehovi nikada neće biti oprani.

Ljubav je vatra. Zlato se pročišćava tako što se propušta kroz vatru u kojoj izgori sve osim zlata – ostane samo ono što je najvrednije. Isto tako, kada prođemo kroz vatru ljubavi, sve što je bezvredno i beskorisno u nama izgori. Svi grehovi izgore, samo ostaje naša suština, samo ono što vredi u nama. Mi se pročišćavamo, postajemo najviša vrlina.

Zato je neophodno shvatiti smisao ljubavi. Pre svega, treba jasno shvatiti razliku između ljubavi i greha, samo tada možemo ukloniti greh. Možda nismo prepoznali odnos između ova dva pojma koji su duboko ukorenjeni u nama. Greh je moguć samo kada nema ljubavi. Grehovi se rađaju u odsustvu ljubavi. Ako postoji ljubav – greh je nemoguć.

Mahavir to zove "nenasiljem". **Nenasilje znači ljubav.** Buda – "milosrđem". **Milosrđe znači ljubav.** A Isusove reči su direktne i jasne: "**Bog je ljubav.**"

Neko je pitao svetog Augustina: "Šta je suština religije? Molim te, reci mi što brže možeš. Kako da se izbavim od greha? Grehova je tako mnogo, a život je tako kratak!"

Smisao pitanja je: pošto je život kratak, a grehova je mnogo, kako može da se izbavi jednog po jednog greha u toku jednog života? Drugim rečima molio je da mu se da ključ koji otvara sve brave.

Možemo ukrasti, samo ako ne osećamo ljubav prema osobi za čijom imovinom žudimo. Možemo ubiti, samo ako ne osećamo ljubav prema osobi koju ubijamo. Možemo varati, možemo obmanjivati, možemo činiti sve druge grehove – samo kad u nama nema ljubavi. **Greh se rađa samo u odsustvu ljubavi.** Baš kao što neosvetljena kuća privlači lopove, pljačkaše, zmije i škorpije – i paukovi pletu mreže u njoj, i šišmiši od nje prave svoj dom – a čim se osvetli kuća, svi oni se daju u beg.

Ljubav je svetlost. Ako se u našem životu nikada se nije upalilo svetlo ljubavi – tu su koreni greha. Greh nema nikakvu pozitivnu energiju. Greh to je negativ, to je odustvo. Možemo počiniti greh, samo kada je odsutno ono što treba da bude prisutno u nama.

Spoznavmo prostu stvar: ljutimo se iako nas sve religiozne knjige upućuju da se ne ljutimo. No, ako naša životna energija ne teče prema ljubavi, šta drugo možemo učiniti osim da budemo ljuti? Ne preostaje nam ništa osim da se ljutimo, jer je ljutnja – ako proniknemo u njenu suštinu – ista ta ljubav koja je izgubila ispravan smer. To je ista energija, koja nije sposobna da postane cvet, umesto toga preobražava se u trn. **Ljubav je stvaranje.** Ako nema stvaranja u našem životu, naša životna energija postaje rušilačka.

Razlika između sveca i grešnika je samo u tome što je životna energija jednog stvaralačka, a drugog rušilačka. Ko god stvara nikad ne može stvarati zlo. A onaj ko ne stvara ništa, nikad ne može biti svetac, ma koliko da obmanjuje sebe.

Unutrašnja energija mora nekako da se koristi, zato što energija ne sme da se zaustavlja, ona mora da teče potocima. Ovladavajući sposobnošću da volimo mi otkrivamo nove kanale za našu energiju, usmerenu prema ljubavi. Ako nema ljubavi u nama, koji će izlaz naći naša životna energija? Ona može samo da ruši i uništava. Vrlina je životna energija, pozitivno usmerena; kao što je greh ista ta energija negativno usmerena.

Ljudi koji kažu da u njima ima tako mnogo gneva, šta da rade? Savetujemo ih da prestanu da misle o svom gnevu. Što više mislimo o gnevu to ga sa više energije snadbevamo. Energija uvek teče u smeru naših misli. Misli su njeni kanali.

Baš kao što kanali usmeravaju vodu iz rezervoara ka poljima, misli su kanali za životnu energiju. Gde god je usmerena naša pažnja, tamo teče naš život. Ako je naša pažnja usmerena u pogrešnom smeru, naša energija teče u pogrešnom smeru. Ako se usmeri prema ispravnom smeru, naš život teče u pravom smeru, a pravi smer je ljubav.

Nanak (indijski mislilac) kaže, onog dana kad se naša ljubav usmeri ka Njegovom imenu, bićemo obojeni njegovom bojom; bićemo čisti. Ne samo da će naši prošli grehovi biti uklonjeni već će isčeznuti mogućnost grehova u budućnosti, bićemo oprani i očišćeni pre nego što se zaprljamo. Naše kupanje i čišćenje će proizilaziti svakog trenutka.

Doživimo ovo osećanje u prisustvu pravednika – kao osećaj svežine jutarnje rose, kao da je upravo izišao iz kade. Razlog je prost: prisustvo ljubavi ne dopušta da se na njemu nakupi prljavština. **Ljubav neprestano spira svu nečistoću** – još pre nego što je ona dotakne.

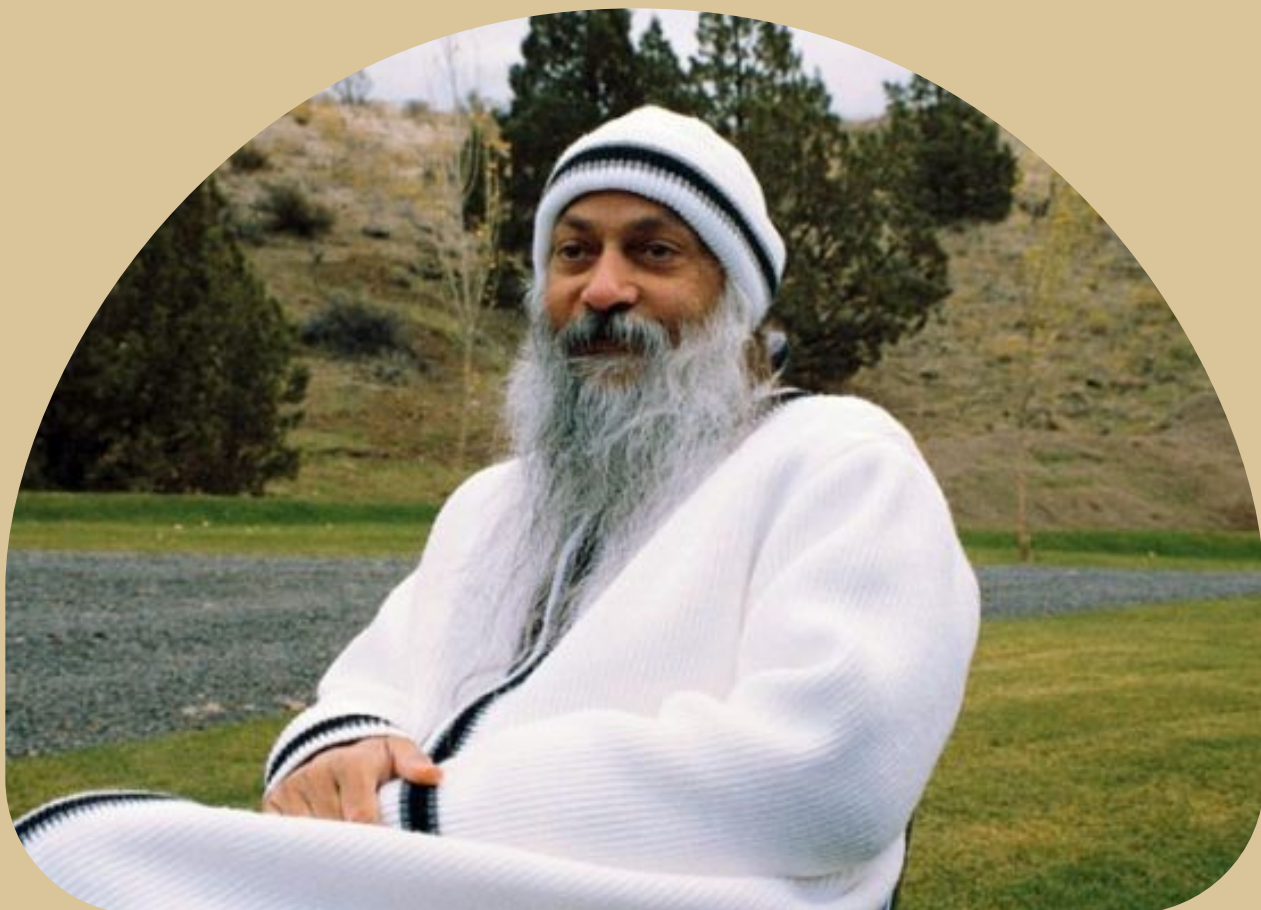
Dakle, glavna stvar u pogledu ljubavi – ne pretvarajmo svoju životnu energiju u rušilačku. **Rušenje je greh kada je samo sebi cilj.** Postoji i drugi oblik rušenja: čovek ruši kuću da bi izgradio novu. Ovo nije uništavanje nego deo izgradnje. Kada rušimo zbog rušenja, to biva greh.

Ako imamo malo dete kojeg puno volimo, ponekad ga udarimo – mi ga volimo ali smo ga istukli za njegovo dobro, u cilju vaspitanja. Možemo ga udarimo jer se brinemo o njemu. Da ne brinemo, ne bi nas bilo briga šta god da ono radi; bilo bi nam svejedno, ali mi ga volimo toliko da mu ne dopuštamo da radi šta mu je volja. Nećemo mu dati da prilazi vatri; još ćemo ga udariti ako ne sluša. Ovo udaranje nije greh, ono je usmereno na stvaranje. Zato što želimo da ono izraste u dostojnog čoveka.

Kada udarimo protivnika, to je ista ta ruka; udarac je isti, energija je ista. Kada je u nama osećaj neprijateljstva, i ako tada udaramo da bi uništili, a ne da bi stvorili, to biva greh!

Postupak sam po sebi nije greh. Kada nas pokreće pozitivno, stvaralačko osećanje, nijedan postupak nije greh; ali ako nama upravlja rušilačko osećanje, isti postupak preobražava se u greh.

O LJUDIMA I PSIMA

Dr vet.med. Vladimir Terzin

U godinama i decenijama koje dolaze, odnos između životinja i ljudi će morati radikalno da se menja. Društva sigurno moraju da napreduju u pravcu smanjenja iskorišćavanja životinja, pa i u svrhe ishrane, i da pronalaze druge načine za održavanje svojih osnovnih potreba.

Većini ljudi se čini da znaju sve o ovoj temi. Pogotovo ako imaju svog ljubimca i ako s njim provode vreme. A ako su uključene i emocije, veoma često možete da čujete – da, eto, samo što nije progovorio; sve me razume i dovoljno je samo da ga pogledam i on zna šta hoću. I to je istina. Psi dele našu najbližu okolinu već skoro 12.000 godina. U tom dugom druženju oni su stvarno naučili sve o nama. Besprekorno čitaju naša raspoloženja, brzo nauče pokrete (sedi, leži), veoma brzo nauče određene reči ako se ponavljaju i ako su odsečne, a još se brže prilagode okruženju, pogotovo kad osete da je prijateljsko. Sa psima, kao i sa decom, često pričamo opisno i prenosimo svoje emocije na njih. I tako, malo po malo za veoma kratko vreme dobijete najboljeg prijatelja, a najčešće člana porodice. Jedino što većina nas nije svesna da smo stekli prijatelja koji će večito, sve do svoje smrti, ostati emotivno dete i da će do svog poslednjeg dana u svemu zavisiti od nas.

Prijatelja koji maše repom i uvek je spreman i raspoložen da vam bezrezervno podari svu ljubav i bez pogovora izvrši sve što tražite od njega uz neke simpatične nestašluke i malu neposlušnost, koja uvek ostaje deo njegovog šarma.

Ako za trenutak izdvojimo njihovu primarnu ulogu, koja ih je i spojila sa čovekom u smislu odbrane ili pomoći u lovu, njihova druga uloga je proizašla iz nesporne činjenice da kućni ljubimci menjaju odnos čoveka prema svetu i njegovoj neposrednoj okolini.

U mnogim slučajevima se pomoć kućnih ljubimaca ispostavila kao nezaobilazni faktor u rešavanju problema koje čovek ima u svakodnevnom društvu. Međutim, odnos između ljudi i životinja relativno je nova disciplina i rezultati tih ispitivanja su još uvek novi, posebno za čoveka koji nije naučio da razmišlja o tuđim osećanjima. Ono što se sa sigurnošću može tvrditi jeste da je pozitivan uticaj pre svega proizvod nesporne i ezuslovne ljubavi koju kućni ljubimac pruža svom vlasniku. Smatra se da se deca bolje sociološki razvijaju ako odrastaju uz psa ili mačku razvijajući osećaj odgovornosti kroz brigu za živo biće.

Sve je češća pojava da se psi i mačke koriste u bolnicama kao pomoć teškim bolesnicima, jer kontakt sa njima povećava nivo endorfina i serotonina u organizmu čoveka, te time smanjuje i nivo bola. Takođe je priznata i njihova upotreba u lečenju raznih vidova psiholoških poremećaja u kojima životinje pomažu obolelima da se oslobode stresa i otvore prema terapeutu.

Hipoterapija je postala nezaobilazna komponenta lečenja ljudi i dece sa specijalnim potrebama i u lečenju najtežih oblika autizma. Takođe, sve češće se koriste u ranom otkrivanju nekih vrsta maligniteta, kao i kod dece koja boluju od epilepsije, jer prepoznaju dolazak epileptičnog napada pre pokazivanja kliničkih znakova. Dokazano je i da druženje sa životinjama smanjuje nivo kortizola, koji je veoma povišen u stresu, pa su mnoge velike firme uvele životinje u svoje prostorije i omogućavaju radnicima da se sa njima druže u pauzama. U mnogim delovima sveta postoje i razvijeni programi brige o životinjama u velikim zatvorima i kod zatvorenika osuđenih za najteža krivična dela. I kod njih je primećena smanjena agresivnost i lakša resocijalizacija.

Veoma važna komponenta je i izraziti razvoj empatije, koja kao socioemotivni faktor sve više nedostaje savremenim društvima. Ljudi koji brinu o životinjama imaju izražen osećaj za patnje drugih ljudi, razumevši šta druga osoba oseća, i spremniji su da pruže pomoć nekom drugom, pogotovo u kriznim situacijama. Nesporan je i razvoj kognitivnih sposobnosti, jer ljudi u kontaktu sa životinjama razvijaju um i inteligenciju. Dokazano je da ljudi koji imaju kontakt sa životinjama mnogo lakše uspostavljaju društvene kontakte sa drugim ljudima i daju veći doprinos društvu.

Nikada neću moći da zaboravim devojčicu, od deset ili jedanaest godina, u čiji dom sam došao, jer je mačka bila bolesna. Naravno, uz sve preglede i razgovore šta se i kako desilo i kad je bolest počela, imao sam stalni osećaj da ona želi nešto i tajno da mi kaže. Naravno, kad se taj trenutak stvorio, a roditelji na trenutak izašli iz sobe, prišla mi je i rekla: „Doktore, ova mačka mora da ozdravi i da živi.“ Pogledao sam je i ona je na mom licu videla pitanje. Prošaputala je, verovatno da roditelji ne čuju: „Od kada je mačka ovde, mama i tata su prestali da se svađaju.“

Ostaje realno pitanje šta mi znamo o njima, o tumačenju tananih znakova njihovog

ponašanja, a pogotovo o njihovim emocijama i o onome što se dešava unutar tih duša.

Možda je i teško razumeti, ali u njihovim dušama se odvijaju isti procesi kao u našim. I oni osećaju patnju, bol i strah, pa i strah za egzistenciju. Bezbroj puta smo mogli da vidimo njihovu sposobnost razmišljanja i sposobnost donošenja zaključaka na osnovu zadatih parametara. Većina pasa koji su neko vreme prepušteni sami sebi, brzo nauče pravila ponašanja u novoj okolini. Lako prepoznaju ljude koji su im naklonjeni, vešto izbegavaju one koji nisu, nauče da ulicu treba prelaziti samo sa ljudima ili ih možemo videti kako strpljivo čekaju zeleno svetlo na semaforu za pešake. Razvijanje socijalne inteligencije im nije strano i imaju veoma izraženu sposobnost prilagođavanja. Živeći u okruženju ljudi naučili su da prepoznaju i naša raspoloženja koja nažalost često promaknu i našim najbližima.

U godinama i decenijama koje dolaze, odnos između životinja i ljudi će morati radikalno da se menja. Društva sigurno moraju da napreduju u pravcu smanjenja iskorišćavanja životinja, pa i u svrhe ishrane, i da pronalaze druge načine za održavanje svojih osnovnih potreba. Vrednosti jednog društva i ljudi koji ga čine moraću da budu usklađeni sa vrednostima prirode i onim što tu prirodu čini. Razumevanje da i životinje imaju svoje psihološke vrednosti i vrednosne principe, kao i bazične instikte (bol, strah, stres), biće ključno za opstanak ljudske civilizacije. Ovakav stav će sačuvati moralna osećanja i vrednosti svakog pojedinačnog čoveka.

HILJADU PLASTIČNIH KUGLICA

- Priča o prolaznosti -

Nepoznati autor

Često ne razmišljamo o tome koliko brzo vreme teče i na šta ga trošimo. Jedan čovek je odlučio da to izbroji crnim kuglicama. Zaključci do kojih je došao su neverovatni!

Pre nekoliko nedelja skuvao sam kafu, uzeo jutarnje novine i seo da slušam radio. Prebacujući radio stanicu, iznenada sam zaustavio pažnju na baršunastom glasu starca. Rekao je nešto o „hiljadu kuglica“. Zainteresovao sam se, i zavalio u stolici.

„Dobro“, govorio je starac, „Kladim se da ste veoma zauzeti na poslu. Juče – danas – sutra. I neka vam mnogo plate, ali za taj novac kupuju vaš život. Pomislite da ovo vreme ne provodite sa svojim voljenima. Nikada ne bih poverovao da sve ovo vreme morate da radite kako biste sastavili kraj sa krajem. Radite kako biste zadovoljili svoje želje. Ali znajte da je ovo začarani krug – što više novca, više želite i više radite da biste dobili još više. Morate se u jednom trenutku zapitati: „Da li mi zaista treba ova ili ona stvar, na primer: novi automobil?“ Da li ste spremni da zbog toga propustite prvi plesni nastup vaše kćeri ili sportsko takmičenje vašeg sina?“

Dozvolićete da vam kažem nešto što mi je zaista pomoglo da zadržim i upamtim ono što mi je najvažnije u mom životu. Izložiću vam svoju teoriju o „hiljadu kuglica“:

- Tog dana sam seo i brojao. Prosečna osoba živi 75 godina. Znam da neki žive manje, drugi više. Ali žive oko 75 godina. Sada množim 75 sa 52 (broj nedelja u godini) i ispalo je 3900 – toliko je nedelja u našem životu. Kad sam o ovome razmislljao, imao sam pedeset pet. To je značilo da sam već proživio oko 2900 nedelja. A ostalo mi je još samo 1000. Pa sam otišao u prodavnicu igračaka i kupio 1000 malih plastičnih kuglica. Sve sam ih stavio u jednu providnu teglu. Posle toga svake nedelje sam vadio i izbacivao po jednu kuglu. Kada sam to učinio video sam da se broj kuglica smanjuje i počeo sam više da obraćam pažnju na prave vrednosti ovog života.

Nema jačeg leka nego gledati kako se smanjuje broj dana koji su vam dodeljeni! Sada, poslušajte poslednju misao koju bih danas želeo da podelim sa vama, pre nego što zagrlim svoju voljenu ženu i odem u šetnju sa njom. Jutros sam izvukao poslednju loptu iz tegle... Zato je svaki naredni dan za mene poklon. Prihvatam to sa zahvalnošću i dajem najmilijima toplinu i radost. Znate, mislim da je ovo jedini način da se živi. Ne žalim ni za čim...

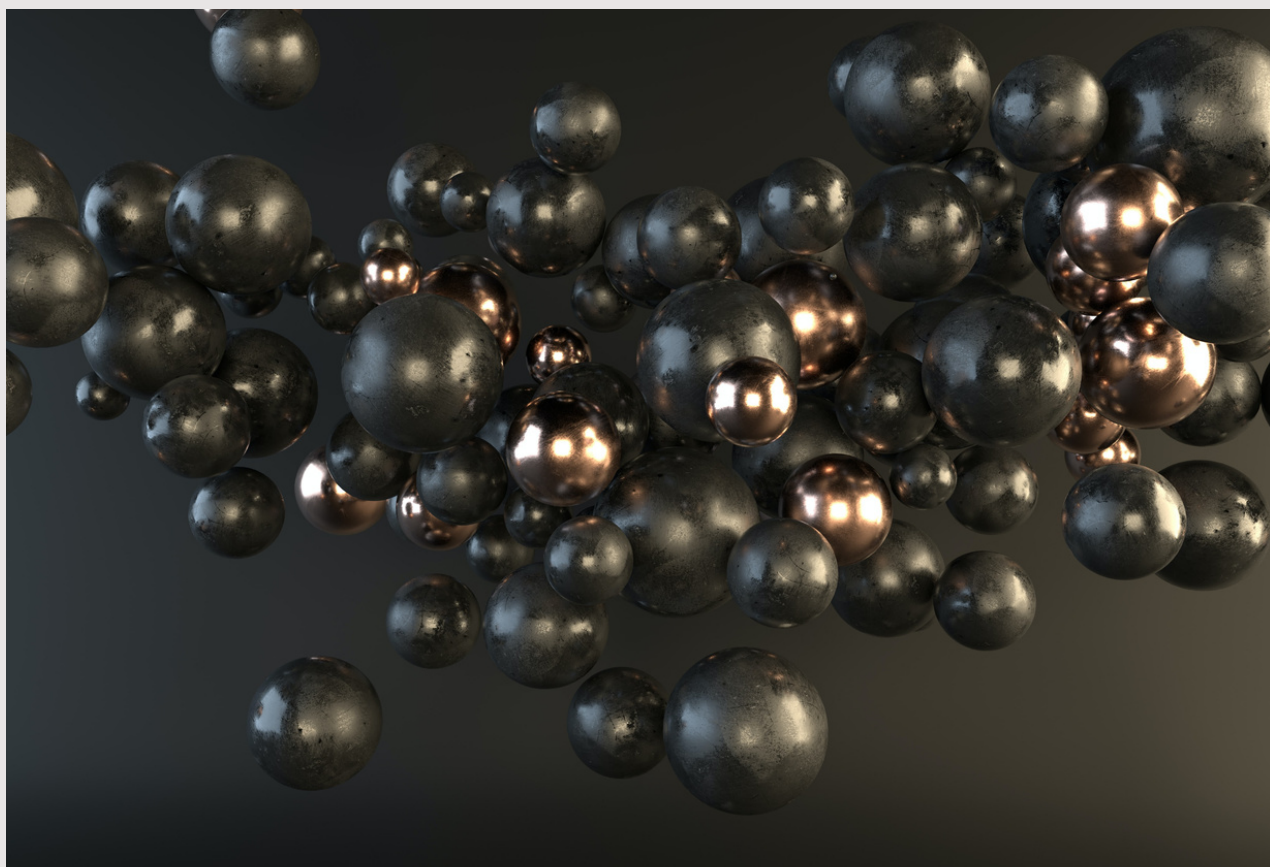
Razmišljao sam o tome. Zaista, bilo je o čemu da se razmisli. Planirao sam da nakratko krenem na posao – morao sam da završim projekat. A onda sam trebao ići sa kolegama u klub.

Umesto toga, vratio sam se u stan i probudio svoju ženu nežnim poljupcem.

- Probudi se dušo. Idemo sa decom na piknik.

- Šta se dogodilo dragi?

- Ništa posebno, tek sam sada shvatio da skoro nismo proveli vikend zajedno. Takođe, idemo i u prodavnicu igračaka. Moram da kupim neke plastične kuglice...

SLONOVAČA PRE SLONOVA

(Drugi deo)

Momo Cvijović

Upotreba slonovače za izradu sitnih predmeta naročito dolazi do izražaja u vreme ranohrišćanske zanatske umetnosti. Može se zapravo reći da je poznavanje vizantijske umetnosti nezamislivo bez uvida u produkciju tzv. sitne plastike, kao i predmeta manjih dimenzija od slonovače, tekstila, keramike, ikona i dr. U umetničkom smislu ovi predmeti ne zaostaju za delima monumentalnog slikarstva i vajarstva. Istočnjačka sklonost ka raskoši, kao i savršeno poznavanje tehnike rezbarenja slonovače dovodi do ogromne produkcije predmeta kako onih za svakodnevnu upotrebu tako i za verske namene. Najviše se sreću rezbarene pločice, statuete, kipovi svetaca, diptisi, biskupski štapovi, kovčežići za smeštaj relikvija, pikside, ukrasi za knjige sa rezbarenim scenama iz Starog i Novog zaveta...Klasičan stil prikazivanja održava se dosta dugo nakon prihvatanja hrišćanstva, sa temama iz nove religije. Kao glavni umetnički centri javljaju se Aleksandrija, Antiohija, Carigrad i Ravena. I nimalo nije slučajno da je u takvoj umetničkoj atmosferi stvoreno jedno od najveličanstvenijih dela svih vremena radjenog u slonovači - Maksimijanova katedra, stolica arhiepiskopa iz Ravene od 545-553. godine, koja je najverovatnije poreklom iz Aleksandrije, a danas se čuva u muzeju u Raveni.

Preko vizantijskog uticaja sa istoka i islamskih preko Španije, zapadna Evropa razvila je tradiciju rezbarenja slonovače koja je dostigla svoj vrhunac u periodu Gotike, o čemu će kasnije biti reči. U vreme karolinške renesanse i otonske umetnosti (VIII-XI vek) takodje su ostvarena značajna dostignuća u rezbarenoj slonovači. I dalje se najčešće javljaju pločice sa religijskim predstavama, koje su služile kao ukras sakralnih knjiga, radjene po uzoru na antičku i vizantijsku Italiju.

Postoje dva osnovna tipa slonovače - tvrda i meka. Tvrda slonovača uglavnom potiče od slonova koji naseljavaju zapadne delove Afrike, a meka od onih u istočnom delu.

Kljova tvrde slonovače je tamnije boje, vitkija je i ravnije forme u odnosu na meku slonovaču i teška je za sečenje. Meka slonovača je neprozirno bele boje, ima nešto vlaknastiju teksturu i manje je krta od tvrde slonovače. Ona sadrži više vlage, bolje podnosi različite klime i temperature. Dok kupci slonovače za drške noževa prilikom izbora vole onu sa lepom šarom, najbolji kvalitet u tvrdoj vrsti za takve drške je slonovača bez šara i najzbijenije teksture. Meka slonovača iz istočnih delova Afrike je najcenjenija. U savršenom stanju, ako je sveže sečena, afrička slonovača je tople, transparentne i blage boje, sa malo šara. Azijska slonovača je gušće bela, otvorenija u teksturi i mekša za rad. Vremenom požuti i nije tako laka za poliranje.

Mnogobrojna dela od slonovače iz perioda romanike dokaz su da je ova omiljena istočnjačka tehnika i dalje cenjena i veoma razvijena. Važno središte je samostan sv. Pantelejmona u Kelnu. Prema novim saznanjima, tokom srednjeg veka isporuka slonovače u Evropu nikada nije prestajala. Od francuskih luka na Atlantiku rekom Senom brodovi sa slonovačom su stizali do Pariza, glavnog centra obrade slonovače u razdoblju gotike. Obzirom da je Pariz početkom XIV veka bio jedan od najvećih gradova Evrope dolazi do povećane potražnje predmeta od slonovače, jer su značajan deo stanovništva činili bogati gradjani i plemići. Pored sakralnih predmeta (kipovi Bogorodice, diptisi, triptisi) izradjuju se i oni za svakodnevnu upotrebu: kutije za nakit, češljevi, igle, drške za noževe, ramovi za ogledala, pločice za pisanje i sl.

Slonovača se obradjivala na dva načina. Širi delovi kljove su se rezali u pločice, na kojima su rezbari pravili reljefe, dok je ostatak bio pogodan za izradu punih skulptura manjih dimenzija. Najkvalitetnije kljove treba da budu pravilne i ne suviše savijene zbog ekonomičnog rezanja, da budu sa finom prevlakom, tanke i transparentne. Veličina do koje kljove rastu i donose se na tržište zavise više od vrste nego veličine slona.

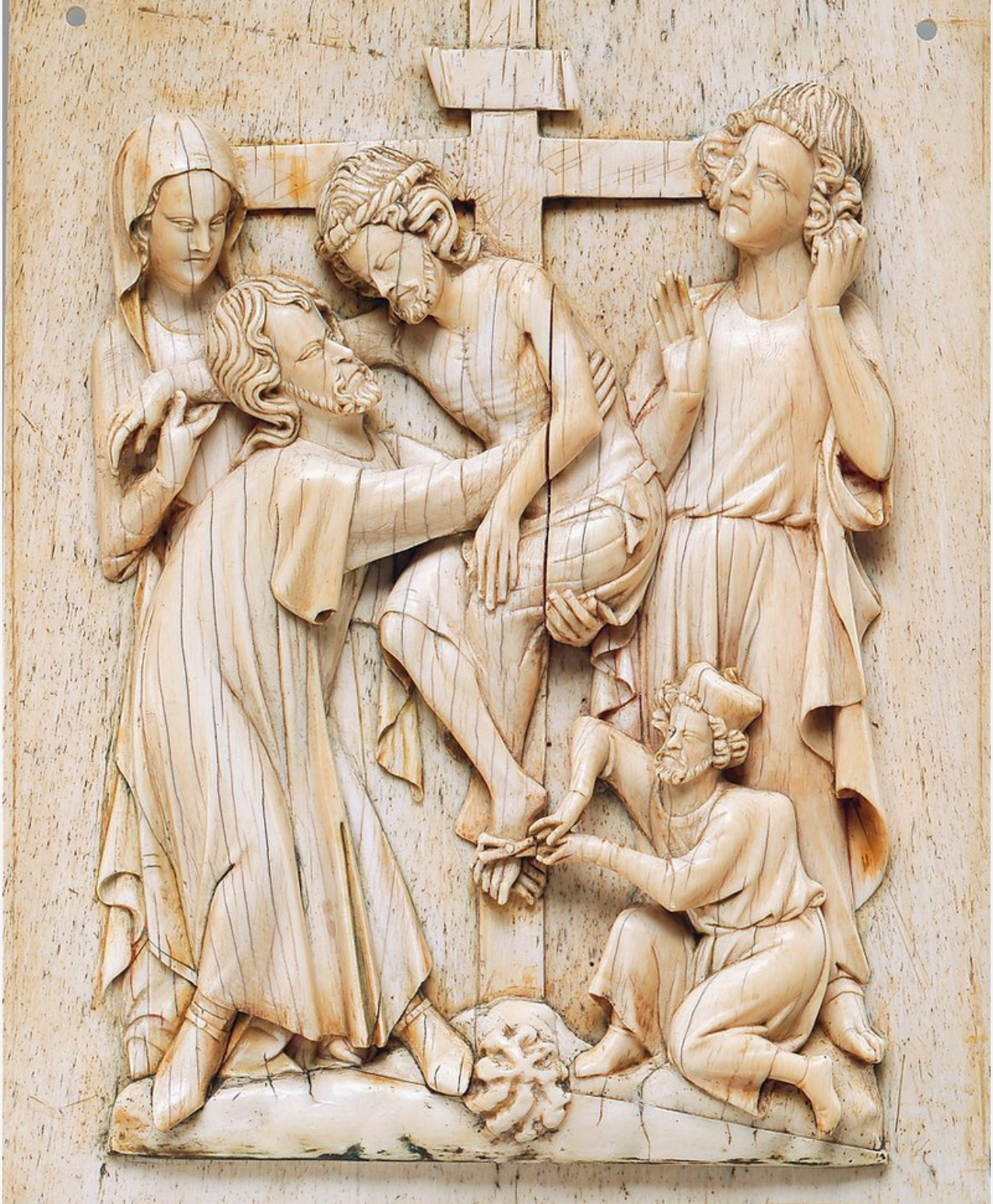

Renesansni kraljevi, bogati plemići i aristokratija, pre svega Francuske i Italije, veoma su cenili i imali bogate kolekcije slonovače poreklom iz Afrike. U severnim zemljama Evrope, uključujući Englesku, pored slonove slonovače iz Afrike, korišćene su velike količine kljova morža, za pravljenje figura i ploča u reljefu. Tradicija rezbarenja trajala je do XVI veka kada nove metode obrade slonovače, naročito upotreba struga, počinju da se koriste. Upotreba moržove slonovače postepeno se smanjivala u Evropi, izuzev Rusije, mada se i dalje koristi za upotrebne predmete. U kasnom XVII i XIX veku počela je da se upotrebljava slonovača nilskog konja u znatnim količinama u Engleskoj i Francuskoj, pošto je ova slonovača gušća i belja od slonovače slona i ne gubi boju tako lako. U XX veku dolazi do povećanog korišćenja tzv. vegetabilne (biljne) slonovače, naročito u industrijske svrhe.

*Biljke koje daju vegetabilnu slonovaču, poznate botaničarima kao *Phytelephas macrocarpa*, zastupaju dve ili više grupa anomalnih vrsta palmi koja su rasprostranjene uglavnom na obalama reka u tropskoj Južnoj Americi. Biljka raste bez stabla, ili je ono veoma kratko, a čini je 12 do 20 vrlo dugih perastih listova. Plod biljke se sastoji od 6-7 sočnih plodova, od kojih svaki sadrži 6-9 semenki, a sve to je zatvoreno u ogradjeni drvenasti omotač formirajući sfernu glavu veliku kao kod čoveka. Svaka pojedinačna biljka može istovremeno nositi 6-8 takvih glava. Kod vrlo mlade biljke semenka sadrži bistru bljutavu tečnost, koju putnici koriste da ugase žeđ. Kako ona stari ova tečnost postaje mlečna, slatkog ukusa, i postepeno se menja i po ukusu i konzistenciji, dok ne postane tako tvrda što je čini zamenom za životinjsku slonovaču. Ovako zrele semenke ili orahe američki Indijanci koristili su za pravljenje ukrasnih predmeta i igračaka, a uvoženi su u Englesku u znatnim količinama.*

Kao zamena za slonovaču koristile su se i druge veštačke smese, kao što su to krompiri tretirani sumpornom kiselinom, zatim celuloid, prvobitno razvijen kao odgovarajuća zamena za slonovaču kod pravljenja bilijskih kugli, ili kazein, francuska zamena zvana galalit (dobijen iz mleka), kao zamena za klavirske dirke.

I pored toga što je indijski slon jedna od dve vrste preostalih slonova na zemlji, u Indiji je afrička slonovača široko upotrebljavana, jer azijske kljove nemaju tako finu teksturu i veličinu kao one afričkog slona. Čak je i slonovača uvožena iz Indije u Evropu najčešće afrička. Slonovača se u Indiji omekšava umotavanjem u vlažne tkanine da bi se učinila lakšom za rezbarenje. Od sredine XX veka tokom rada se često koristi strug. Hajderabat je poznat kao centar u kome se koristi bojena slonovača.

Najveći deo slonovače za komercijalne svrhe dolazio je iz Afrike. Izvesna količina slonovače dobavljana je svojevremeno sa velikih nalazišta ostataka praistorijskih životinja sa teritorije Rusije, naročito Sibira u blizini Lene i drugih reka koje se ulivaju u Arktički okean. Po dobrom kvalitetu bila je poznata slonovača iz Kameruna, ali su njene zalihe iscrpljene početkom XX veka. Čuvane su i slonovače iz Konga, Gabona, Gane, Siera Leonea...

Velike tradicije rezbarenja slonovače postoje u Indoneziji, na Javi i Baliju, naročito kod rezbarenja drški za nacionalno oružje, bodež zvani kris, ukrašen reljefnim predstavama hinduističkih božanstava. Česta upotreba slonovače za drške noževa i bodeža rasprostranjena je u islamskim zemljama Bliskog istoka i severne Afrike, s tim što se za ove potrebe radije koristi slonovača morža zbog verovanja u njegove magične osobine.

Od kraja 19. i ranog 20. veka dolazi do opadanja prodaje slonovače zbog smanjenja broja afričkih slonova. Nekad cvetajuća trgovina slonovačom u Evropi u velikoj meri

premešta se u Južnu i Istočnu Aziju, gde vešte zanatlije i dalje rezbare figurine od slonovače i druge estetske objekte. Kada je reč o industrijskoj primeni slonovače, malo se šta ne iskoristi od ovog vrednog materijala. Pored dekorativnih predmeta, statueta, raspeća, korica za knjige i onih za svakodnevnu domaću upotrebu: drški za escajg, noževa za hartiju, lepeza, češljeva, prstenova za salвете i raznih toaletnih predmeta, glavna primena slonovače bila je u proizvodnji belih bilijarskih kugli i belih klavirskih dirki, mada se one u poslednje vreme sve više proizvode od plastike i drugih sintetičkih materijala. Čak se i prah slonovače, kao što ćemo videti, koristi kao sredstvo za poliranje.

Rezbarenje slonovače u Kini traje hiljadama godina. Međutim, sudeći po nalazima, u ranoj kineskoj umetnosti slonovača nije često obradjivana. Predmeti za svakodnevnu upotrebu više su proizvođeni, kao što su to, na primer, pločice na kojima su upisani proročanski zapisi u cilju proricanja sudbine. Luksuzni predmeti pojavljuju se od vremena dinastije Sung - razne kutijice i pečati od slonove kosti. Vrhunac rezbarenja slonovače dostignut je u vreme dinastije Čing. Karakteristično je bojenje biljnim bojama, kao i inkrustacija tirkizima. U severnoj Kini dugo je bila više cenjena slonovača morža zbog verovanja da ona štiti od otrova. Takodje je radjeno mnogo imitacija stare slonovače, veštačkim natapanjem u ekstraktima duvana ili listova čaja. Dva velika centra rezbarene slonovače bili su Peking i Kanton. U Pekingu u XVIII veku oživljava umetnost bojenja, a takodje se koriste lakovi koji doprinose izgledu delikatno rezbarenih figura. Takve figure mnogi poznavaoци smatraju najlepšim proizvodima kineske umetnosti rezbarenja.

Poslednjih 300 godina Kanton predstavlja drugi veliki centar za izradu predmeta od slonovače. Pored kutija za karte, vrhova štapova, čipkastih lepeza i dr. predmeta, Kantonci su razvili umetnost pravljenja kugli u kuglama, koje ponekad sadrže i više od deset koncentričnih sfera. Pored velike složenosti i naglašavanja sitnih detalja, kantonski rad se razlikuje od pekinških proizvoda odsustvom boje, jer kantonske slonovače nisu nikada bojene. U XX veku u Kantonu su često upotrebljavani zubi nilskog konja, naročito oštro savijeni očnjaci, koji su idealni za pravljenje tzv. «mostova» i lučnih pejzaža, koji su bili karakteristični za taj grad.

U vezi sa nabavkom slonovače stoji i pitanje ubijanja slonova u komercijalne svrhe. Naravno da svaki par kljova koji dolaze na tržište predstavlja mrtvog slona, ali to ne znači obavezno i ubijenog zbog kljova, kako se obično misli.

Na sreću, daleko veći deo dolazi iz zaliha koje sakupljaju urođenici pri čemu dobar deo od životinja uginulih prirodnom smrću. Procenjuje se da je manje od 20 % tzv. živa slonovača ili skoro ubijena, dok je preostali deo u trgovini poznat kao mrtva slonovača.

U Japanu su, pored kljova slona, u širokoj upotrebi bile i kljove morža i narvala, zubi kita, i egetabilna slonovača, kao zamena za slonovu slonovaču. Često se slonovača dopunjava plemenitim metalima, koralima i sedefom. Kjoto je tradicionalno bio centar rezbarenja slonovače za potrebe carskog dvora, ali kasnije tu ulogu preuzima Tokio.

Za Japan je naročito karakteristična proizvodnja jedna vrsta kopče (žabice), tzv. netsuke, koja predstavlja predmet neophodan za muške kostime u Tokugowa periodu. Netsuke su upotrebljavane za pričvršćivanje medicinskih kutija (inro), kao i kesa za lulu i duvan za muški pojas. Pošto članovima novouzdignute srednje klase, ispod samuraja, nije bilo dozvoljeno da nose nakit, netsuke su preuzele ulogu drugog ličnog ukrasa. Prvobitno su rezbarene od šimširovog drveta, a zatim od slonovače. Proizvodjači netsuke su u poslednjem delu XVIII veka uveli tehniku inkrustacije sa koralima, bisernim školjkama, rogom i plemenitim metalom u lak i drvo.

Nijedan drugi materijal, tako skupocen i luksuzan, u istoriji ljudske civilizacije, od praistorije do danas, nije bio zahvalniji i podesniji za vajanje i rezbarenje nego je to bila slonovača. Sve do kraja 19. veka majstori su za obradu i rezbarenje koristili iste, odnosno slične alate. Bez obzira na kulturne, oblasti ili grupe, metodologija obrade kroz vekove je ostala suštinski ista, bilo da se radilo okresanim kremenim ili kvarcnim alatima, kao u praistoriji, ili bronzanim i drugim, tvrdjim alatima; na početku posla mora se ukloniti spoljni omotač, kora kljove, zatim sledi rezanje (pažljivo, kao dijamant, u pravcu gradje) na odgovarajuće delove u zavisnosti od željenog predmeta, i, na kraju, čišćenje i poliranje, odnosno slikanje i bojenje. Za uklanjanje kore kljove koristila su se dleta, sekire ili bradve; za rezanje na delove lučne testere; za ljuštenje površinskog sloja razne turpije, rende, prav metalni štap za ispitivanje dubine u kljovi i dr.

Prilikom rezbarenja koriste se ručna dleta, strugači, burgije različitih veličina, kao i delikatne testere. Poliranje se radilo različitim supstancama - pirinčanim stabljikama, ajkulinom kožom, slonovačom u prahu ili juvelirskim ružom. Strugovi su korišćeni u Evropi i Indiji.

Do velikih promena u obradi slonovače dolazi sa pojavom električnih rotacionih testera za rezanje i zubarskih bušilica., u cilju brzog i lakog rezbarenja. Ovakva vrsta alata širi se iz Evrope u Aziju sredinom XX veka i sada je u univerzalnoj upotrebi. Nastaviće se...

JEŽ

Grigorij Gorin

Otac je imao četrdeset godina, Slavik – deset, jež – još manje...

Slavik je, noseći ježa u kapi, otrčao do kauča na kojem je ležao otac sa otvorenim novinama, i gušeći se od sreće, povikao:

- Tata, tata – vidi!

Otac spusti novine i pogleda ježa. Jež je bio prćast i simpatičan. Otac je podsticao sina na ljubav prema životinjama. Osim toga i on sam je voleo životinje.

- Lep jež! - rekao je otac. - Zgodan! Kako si ga nabavio?

- Dao mi ga je dečak u dvorištu, - rekao je Slavik.

- Poklonio znači? - precizirao je otac.

- Ne, menjali smo se, - rekao je Slavik. - On mi je dao ježa, a ja njemu loz.

- Kakav loz?

- Lutrijski - rekao je Slavik i spustio ježa na pod. - Tata, treba mu dati mleko ..

- Sačekaj sa mlekom! - strogo reče otac. - Odakle ti loz?

- Kupio sam ga, - rekao je Slavik.

- Kod koga?

- Kod dekice na ulici ... Prodavao je mnogo takvih lozova. Po trideset para ... Tata, jež je otišao ispod kauča ...

- Stani ti sa svojim ježom! - nervozno će otac i postavi Slavika pored sebe. - Kako si dao dečaku svoj loz? Šta ako je loz dobio nešto?

- Dobio je, - rekao je Slavik, ne prestajući da posmatra ježa.

- Kako to misliš - dobio? - tiho upita otac, a nos su mu prekriše kapljice znoja. - Šta je dobio?

- Frižider! - reče Slavik osmehnuvši se.

- Štaaa...?! - nekako čudno je zadrhtao otac. - Frižider?! .. Šta to pričaš? .. Otkud znaš?!

- Kako otkud? – uvređeno će Slavik. – Proverio sam u novinama ... Tamo su se prve tri cifre poklopile ... a i ostale ... i serija je baš ta .. Ja već znam da proverim, tata! Ja sam odrastao!
- Odrastao?! – vrisnu otac, tako da se i jež, koji je izašao ispod kauča, od straha savio u klupko. – Odrastao .. a menjaš frižider za ježa...?!?
- Ali ja sam razmislio - reče Slavik uplašeno – Mislio sam: frižider već imamo, a ježa nemamo ...
- Ćuti! - povika otac i skoči sa kauča. - Ko?! Ko je taj dečak?! Gde je?!
- On živi u susednoj kući, - reče Slavik i zaplaka. – Zove se Senja...
- Idemo! – ponovo povika otac i zgrabi ježa golim rukama. – Idemo brzo!!
- Neću da idem – jecajući reče Slavik. – Ne želim frižider, želim ježa!
- Idemo budalo, - vrisnu otac. – Samo da povratimo loz, pa ću ti kupiti sto ježeva ...
- Ne ... – urlao je Slavik. – Nećeš kupiti ..., Senja i tako nije želio da se menja, jedva sam ga nagovorio ...
- Vidi se mislilac! – sarkastično će otac. – Hajde, brzo!...

Senja je imao osam godina. Stajao je na sred dvorišta i gledao sa strahom u strašnog oca koji je nosio u jednoj ruci Slavika, a u drugoj – ježa.

- Gde je? – upita otac, nadvivši se nad Senjom. – Gde je loz? Prestupniku, uzmi svoje trnje i daj loz!
- Nemam loz! – rekao je Senja i zadrhtao.
- Gde je?! – vrisnu otac. – Šta si uradio sa njim? Prodao?
- Od njega sam napravio goluba – prošaputa Senja i zaplaka.

- Ne plači! – rekao je otac, pokušaj da budeš miran. – Ne plači, dečko ... Znači napravio si od njega goluba. A gde je taj golub? .. Gde je? ..
- On je na strehi ... – reče Senja.
- Na kakvoj strehi?
- Evo tu! – Senja pokazao na nadstrešnicu drugog sprata.

Otac skide kaput i pope se uz oluk.

Deca ispod su ga sa uzbuđenjem posmatrali.

Dva puta se otac poklizao, ali je ipak dospeo do strehe, i uzeo malog žutog papirnog goluba, koji se već malo skvasio od vode.

Spustivši se na zemlju teško dišući, otac je okrete loz i vide da je pušten pre dve godine.

- Kada si ga kupio? – upitao je otac Slavika.
- Još u drugom razredu – reče Slavik.
- A kada si proveravao?
- Juče.
- To nije taj tiraž ... – umorno reče otac.
- Pa šta? – reče Slavik. – Sve su se cifre poklopile ...

Otac je ćuteći otišao u stranu i seo na klupu.

Srce mu je lupalo u grudima, pred očima su mu lebdjeli narandžasti krugovi ... Teško je spustio glavu.

- Tata, – tiho je rekao Slavik, prilazeći ocu. - Ne brini! Senja kaže da nam ipak daje ježa...
- Hvala! – reče otac. – Hvala, Senja ...

Ustao je i otišao kući. Iznenada je osetio veliku tugu. Shvatio je da nikada više ne može vratiti to srećno vreme kada se lakoćom u srcu frižider menjao za ježa...

SASVIM OBIČAN DAN & NESTVARNA NOĆ

Dr Zorica Petrašinić

SASVIM OBIČAN DAN

Ne postoje ružni
ni loši dani.
Ne bivstvuju posebni,
ni dani ukradeni,
niti prelepi,
niti veličanstveni.

Postoje samo oni
obični sasvim,
ponekad spori,
nekad užurbani.

Povremeno kišoviti,
češće sunčani,
ali, svakako,
jedinstveni.

Dani su neponovljivi,
nedodirljivi,
među sobom povezani
i nepojmljivi.

I tako, univerzalno
žive i traju.
I svejedno im je
da li kiša pada
ili breze šume,
sunce kada greje.

Dani vole da se igraju
svojom sopstvenošću.

NESTVARNA NOĆ GODIŠNJICE MATURE

Opet sam tu,
na starom mestu,
uspomene me obuzele svu
i slatke, daleke sanje
zelenih gimnazijskih dana.

Čežnje i neizdrž nisu manje
u bezmerju vremena
niti su obale reke dalje,
koje nas spajaju ove noći
u besmislu nepovrata.

Sedimo nepostojeći i uzvišeni,
dok otvaraš ponor
u davno napisanoj pesmi,
koju mi daruješ sada.

I dok prohujale godine kaplju,
priznaješ mi stihovima
kako si me tada voleo,
negde daleko
gde nema očaja,
na ničijoj obali
nekog nemog sveta.

U neprolazu vremena,
mi postajemo nebeski ljubavnici
i jezdimo kroz ovu nestvarnu noć.

BHANDARA - BESPLATAN OBROK

Nepoznati autor

Jednom su tri prijatelja jela na Bhandari (besplatan obrok poslužen ljudima).

Dok su bili na ručku, jedan od prijatelja reče:

- Voleo bih da organizujem ovakvu Bhandaru.

Drugi reče:

- Da..., ali i pre nego stigne plata, čeka nas dugačak popis računa koje treba platiti.

Kako uštedeti novac da bi organizovali ovakvu Bhandaru?

Treći prijatelj potvrdi reči drugog:

- Ne, ne... Naši troškovi su nam toliki da to nije moguće.

Mahatma, koji je sedeo pored, slušajući sa strane razgovor trojice prijatelja, reče im:

- Sinovi moji, za organizovanje Bhandare ne treba vam novac. Potrebna je samo dobra namera...

Sva trojica sa znatiželjom pogleda u Mahatmu. A on nastavi:

“Ako uzmete šaku brašna i spustite ga gde ima mrava, mnogi mravi će doći i rado ga pojesti, i – Bhandara je organizovana.

Krave, pse i druge životinje možete hraniti hlebom, osigurati im vodu van kuće. I Bhandara je organizovana...

Bog je pripremio hranu za sva živa bića. Mi sada sedimo ovde i uživamo jedući besplatnu hranu, nije li Bog taj koji nas je blagoslovio ovom hranom? Ako pripremamo hranu za druge i to se događa Božjom voljom. To On govori kroz nas.

Niko ne zna ko od kuda dolazi i niko ne zna šta će ko dobiti... Da bi se nešto našlo ili ne, to zna samo Bog...”

Slušajući to, lice trojice prijatelja ozari osmeh, njihova srca obasja radost, jer su danas uživajući milost Bhandare i sami spoznali da je u njihovoj moći da organizuju Bhandaru, na svoj način.

* * *

Svako stvorenje je stvorio Bog i Božanski čin je dati hranu onima kojima je potrebna. Takav čin je nesebično služenje za javnu dobrobit.

Hristos je, objašnjavajući Carstvo nebesko (Mt 25, 36) rekao:

“Tada će reći Car onima što mu stoje s desne strane: Hodite blagosloveni Oca mojeg; primite Carstvo koje vam je pripremljeno od postanja sveta. Jer oglasne, i dadoste mi da jedem; ožedne, i napojiste me; stranac bejah, i primiste me; nag bejah, i odenuste me; bolestan bejah, i posetiste me; u tamnici bejah, i dođoste mi. Tada će mu odgovoriti pravednici govoreći: Gospode, kada te videsmo gladna, i nahranismo? Ili žedna, i napojismo? Kad li te videsmo stranca, i primismo? Ili naga, i odenusmo? Kad li te videsmo bolesna ili u tamnici, i dođosmo ti? Odgovarajući, Hristos im reče: Zaista vam kažem – kada učiniste jednom od ove moje najmanje braće, meni učiniste...”

* BHANDARA – koncept gozbe zajednice, koji su usvojile gotovo sve kulture u Indiji. Često se smatra jednim od najboljih načina poštovanja svemogućeg Boga i deljenje obroka sa ljudima iz svih sfera života.

ROMANIJA – SOKOLOV PUT

Vladimir Đurić

Planinarenje nam nije bilo dovoljno. Ekipa dobra, stara, okupila se ponovo i krenula u novu ekspediciju. Kuda bismo mi? U Bosnu, naravno. Više ni ne brojimo. Kao da svi putevi vode tamo...

Do sada uvek južni delovi, planinski vrhovi, same stene, fascinantni pogledi i opet nedovoljno da tu i stanemo. Put nas vodi u malo severnije krajeve, u srce Romanije, tačnije nedaleko od Sarajeva na feratu "Sokolov put".

Stene su tamo kao i uvek, one su taj detalj i motiv koji nas pokreće kao ekipu. Ipak, pre nego što do njih dođemo moramo proći kroz šume Romanije. Posle Vlasenice, Han Pijesak i ulazak u prirodu. Oseti se svežina, zraci sunca koji pokušavaju da se probiju kroz guste krošnje, krivine koje vode kroz te predele doprinose ukupnom utisku i donose smirenost koja će nam, ispostaviće se kasnije, biti itekako potrebna.

Da ne dužim previše, uz prethodni dogovor sa Simom, našim drugarom i vodičem u ovoj našoj avanturi, nalazimo se u planinarskom domu "Crvene stijene", podno same ferate na koju idemo. Dolazimo tamo pre njega, dovoljno da se upoznamo sa detaljima koje vidimo na tabli na ulasku u dvorište doma i psihički pripremimo za ono što sledi. Straha nije bilo, samo nervoza u iščekivanju onoga što će svako od nas četvoro da doživi prvi put u životu. Ubrzo je stigao i Simo pa smo se posle opremanja uputili kroz šumu do početne tačke.

Neobavezno ćaskanje dobro utabanom stazom, petominutno probijanje kroz drveće i drvena klupa koju smo zauzeli čim smo je videli kao da nam je duša u nosu, označila je prvu pauzu. Ono što nismo znali je da se baš pored te klupe nalazi stena koja označava maločas pomenutu polaznu tačku. Potpuno uspravna, 90 stepeni stena, na momente i "previsna", previsoka, i metalna upletena sajla koja ne uliva poverenje. Mi, sa penjačkim pojasevima na sebi i par karabinera tuda treba da se penjemo.

Rekoh da straha nije bilo. E pa, slagao sam. Tresao sam se kao prut. Simo je objašnjavao kako se šta koristi, do najsitnijih detalja i sve je bilo jasno do momenta kada je rekao da ja idem prvi kao najniži u ekipi. Ipak ponosan što sam ja taj koji probija led i što ću ja svima pokazati kako se ovo radi. Odvažno pružam korak ka prvom klinu, a potom zaboravljam istog momenta sve što sam čuo, Tabula rasa.

Prvih par stubišta sam prošao nekako, nije tu bila neka visina da bi bilo nekih problema. Ostali kreću za mnom, a ja, sada već na nekih 10-ak metara od zemlje osećam drhtanje nogu. Kao kada se nezgodno naslonim negde, pa noga podrhtava. Samo što sada stojim čvrsto na klinovima, ali noge ne slušaju. Adrenalin probija granice do kojih je do sada rastao. Nemam pravo na kuknjavu, zbog toga sam i došao. Rade ruke, noge ih prate, prebacujem se sa sajle na sajlu, hvatam ritam i posle prve stene i kraće pauze – strah je nestao i pretvorio se u neverovatno uživanje.

Prepustio sam prvo mesto Milici dok su Andrija i Voja ostali iza mene. Ta prva stena, mesto gde još uvek možeš da odustaneš, mesto gde i dalje vidiš tlo, donela nam je strah, nervozu i erupciju adrenalina. Prošli smo je, tla više nema, a mi kao opijeni jurimo dalje. Idemo još malo na gore, negde i preko 90 stepeni, telo radi punom parom. Neke delove prolazimo da ih nismo ni osetili a onda naiđe momenat gde moramo da se dobro pomučimo kako bismo se prebacili s klina na klin. Nije mi se jednom desilo da zaboravim da se prebacim sa sajle na sajlu i ostanem "zarobljen" na pola puta izmedju dva klina.

Imali smo lagan tempo, prihvatljiv za prvi put, odbacivali smo se od stene, radili špage kako bismo išli u stranu, naravno sve to kada smo se konačno svi opustili. Na pola puta - nov "problem". Moramo preći sa jedne stene na drugu. To i ne bi bio neki problem da između njih nije provalija od nekoliko desetina metara. Stene su povezane jednom sajlom po kojoj moramo da hodamo kako bismo došli do cilja. Da ponovim, nemoguće je vratiti se nazad. Jedna sajla po kojoj se hoda i dve sajle metar iznad koje služe za pridržavanje i obezbeđivanje karabinerima. Nogu pred nogu. Iako je vetar bio izuzetno slab oseti se svaki nalet kao da je tornado pored nas.

Lelujam levo – desno, ali uz dozu opreznosti hvatam se za spasonosni komad metala koji je na kraju prelaza i nastavljam penjanje uz stenu koja je opet izuzetno strma, brzo se završava i opet nas tera da pređemo na drugu stranu.

Ovoga puta ne sajlom, nego visećim mostom. Na oko pomalo strašan, ali posle prelaska preko sajle on nam je došao kao lakši trening. Delili su nas metri do kraja, pogled iza i ispod nas je bio impozantan, nestvaran. Najzad, kada sam se otkačio sa poslednje sajle bilo mi je pomalo žao što je kraj, posle skoro 3 sata penjanja. Tokom uspona na momente želeo sam da se sve što pre završi.

Po završetku smo još malo uživali u pogledu na planine oko nas i uputili se nazad kroz šumu do doma na osveženje i odmor. Uradio je Simo fantastičan posao sa nama amaterima, naravno, nije mu to bilo prvi put.

Njemu još jednom hvala.

Ferata SOKOLOV PUT je relativno srednje kategorije. Nisam siguran da bih smeo da idem na neku težu. Za sada je ovo dovoljno, apetiti rastu, ko zna kuda će nas životni putevi dalje voditi...

SEME KAO USLOV NEZAVISNOSTI

Predrag Mihailović

Neko će reći da je ovakvim naslovom Semenu dat prevelik značaj, (kao što vidite i ovom tekstu Seme pišem velikim S), međutim u narednoj analizi će se, verujem, potvrditi data tvrdnja. Naime, većina današnjih država, od najvećih do onih manjih nastale su iz ratova. Svako bi da izgradi sopstvenu samostalnu i nezavisnu državu. O čemu je ovde reč? Ako pogledamo istorijske podatke videćemo da su ratove dobijale isključivo države i vojske koje su imale besprekorno organizovan sistem koji je obezbeđivao dovoljnu količinu hrane za vojsku pre svega, ali i za civilni svet koji je činio samu državu. Možda je najslikovitije prikazati značaj hrane na primeru opsade zamkova, gradova, pa i čitavih država. Mnogi osvajači bi pokušali da zauzmu važne zamkove kako bi porazili svoje protivnike i tako potčinili protivnički narod. Možda možemo, vrlo pojednostavljeno, zaključiti da su zamkovi – gradovi koji su imali razvijen sistem obezbeđivanja hrane na duži rok uspevali da odole najžešćim i najdugotrajnijim opsadama. Takvi zamkovi su vremenom prerasli u države.

Možda je najzanimljiviji događaj koji direktno i indirektno govori o značaju hrane (ali i proizvodnje hrane) opsada Masade. Masadu je osnovao i „izgradio“ jevrejski car Irod, koji je već ratovao sa Rimljanima i spoznao kuda ide širenje rimskog carstva i koji je zamislio da bi spas za svoje podanike u slučaju opasnosti mogao naći na platformi Masade koja je okružena više stotina metara visokim liticama. Sama zaravan je u periodu gradnje (od 37. g.p.n.e do 31.g.p.n.e) organizovana za proizvodnju osnovnih životnih namirnica, što je samo po sebi zahtevalo i proizvodnju semena. Irodovi podanici od struke su isprojektovali i sazidali cisterne za vodu u koje je voda stizala iskopanim sistemom kanala. Postoje pisana svedočenja da cisterne nikada nisu presušile. Tako sazidana i opremljena Masada 66. g.n.e. biva opkoljena od strane Rimljana i prvom Rimsko-jevrejskom ratu.

Kako je bilo zamišljeno Masada je bila neosvojiva punih sedam godina, što znači da punih sedam godina Masada nije bila ugrožena zbog nedostatka osnovnih životnih potrepština, kao što su hrana i voda. Da bi zauzeli Masadu Rimljani su morali pribеći lukavstvu, i to velikom i nepoštenom lukavstvu. Već 37 g.n.e. počeli su da zidaju rampu po kojoj bi stigli do zidina Masade. I - ako su zbog situacije na terenu (zidine podignute na više stotina metara visokim liticama) Rimljani bili strateški i taktički i vojno u neuporedivo gorem položaju, nesmetano su napredovali, iskoristivši to podmuklo lukavstvo stvaljajući Jevreje u prve redove izgradnje rampe znajući da se Jevreji međusobno ne ubijaju.

Tokom perioda izgradnje rampe Jevreji u Masadi su postali svesni svoje sudbine kada je Rimljani budu zauzeli i doneli su odluku da izvrše kolektivno međusobno ubijanje

kako niko ne bi živ dočekaao ulazak Rimljana u Masadu. Čin međusobnog ubijanja je sproveden, jer vera nije dozvoljavala samoubistvo. Takođe, doneta je odluka da se uništi i spali kompletno naselje, izuzev...

Kada su Rimljani ušli u Masadu zatekli su sve mrtve Masađane. Spaljeno je sve osim skladišta hrane i cisterni sa vodom, čime su Masađani hteli da pokažu Rimljanima da Masada nije pala zbog dugotrajne opsade koja bi prozrokovala glad i usled toga nesposobnost odbrane. Da nije bilo rimske podle lukavosti Masada nikad ne bi bila pala i bila zauzeta, jer su oni mogli da sebi obezbede dovoljne količine potrepština da ni jedan osvajač ne bi mogao da pomisli da će zauzeti Masadu tako što bi dugotrajnom opsadom doveo do nestašice hrane.

Na primeru Masade možemo zaključiti da sloboda, samostalnost i nezavisnost počivaju upravo na Irodovoj strategiji koju je osmislio osnivanjem Masade, a to je strategija organizacije društva i države tako da osnovne potrebe društva nikad ne budu dovedeni u pitanje. Irod je u organizaciji funkcionisanja i odbrane Masade organizovao vojsku i vojnike u broju koji omogućuje uspešnu odbranu. Pored vojske organizovana je i proizvodnja za potrebe svih stanovnika. U okviru proizvodnje glavno mesto je uzimala poljoprivreda i proizvodnja prehrambenih proizvoda. Na zaravni Masade organizovana je pre svega ratarska proizvodnja. Da bi ratarska proizvodnja bila održiva u dužem vremenskom periodu iskusni jevrejski zemljoradnici su uspešno iz tekuće ratarske proizvodnje i prinosa izdvajali seme za proizvodnju u narednoj godini. Tako je semenarstvo (u savremenom smislu) postalo najvažniji segment u oranizaciji odbrane Masade.

Upravo to semenarstvo u Masadi je početak organizovanog i kontrolisanog bavljenja semenarstvom. I tada je postalo nedvosmisleno jasno da se seme i semenarstvo mogu definisati i opredeliti kao najvažniji proizvod i najvažnija delatnost za opstanak samog čoveka, a time svih oblika organizacije ljudi.

I pored toga što nije potrebna velika pamet da se shvati veličina značaja semenarstva za kvalitetnu ratarsku proizvodnju, u ogromnom broju zemalja nema ni traga od semenarstva, već se većina zemalja oslanja na nabavku semena kod velikih svetskih (čitaj Američkih) proizvođača, koji upravo kroz plasman svoga semena uz permanentnu borbu za zatiranje svakog lokalnog semenarstva, dovedu zemlje kupce praktično u neokolonijalni položaj.

Da Srbiju savetuje, jevrejin, Irod (osnivač Masade), a ne grupa ili možda smo jedan Jevrejin, možda savetnik onih drugih on bi rekao: Vi u Srbiji ste stvoreni da se bavite ratarstvom i to ratarstvom zasnovanom na sopstvenim resursima, jer ako su Masađani na pustinjskoj visoravni uspeali da organizuju pre svega ratarsku proizvodnju koja je obezbedila hranu za sedam godina ratovanja sa Rimljanima i na kraju da osvajaćima ostavi pune magacine hrane, vi sa vašim resursima nemate nikakve potrebe da zavisite od bilo koga. Imate sve uslove za slobodan i nezavistan razvoj i napredak – rečju: s l o b o d u...

Na koje resurse bi Irod mislio:

PRVI RESURS – ZEMLJIŠTE

Ako želimo da definišemo koja je to privredna aktivnost u Srbiji kojom se treba baviti svakako treba izanalizirati resurse kojima zemlja raspolaže. Osnovni resurs koji treba posmatrati jeste teritorija koju država zauzima i tom prilikom utvrditi strukturu i osobine teritorije.

Ukupna teritorija, odnosno površina koju Srbija zauzima je 8.836.400 hektara, od čega je poljoprivredno zemljište 6.110.000 hektara, dok je pod šumama 2.252.400 hektara, a nepoljoprivredno zemljište zauzima 1.474.0 hektar. Iz svega iznetog može se zaključiti da je Srbija izrazito poljoprivredna zemlja.

Daljom analizom poljoprivrednog zemljišta uvidećemo da oranice čine 56,46% poljoprivrednog zemljišta što iznosi 3.380.000 hektara, odnosno 40% čitave teritorije. Pored oranica Srbija raspolaže sa još 811.000 hektara pašnjaka i 612.000 hektara livada, 307.000 hektara voćnjaka i vinograda, ali nažalost Srbija ima oko 1 milion hektara neobrađenog zemljišta (parloga) koji se relativno lako može staviti u funkciju bilo stočarstva, bilo ratarstva.

Još jednom: po faktoru teritorije Srbija je poljoprivredna zemlja.

DRUGI RESURS – VODA

Drugi resurs kojim Srbija raspolaže je dovoljna količina vode. Naime Srbija je veoma bogata, kako nadzemnim tako i podzemnim vodama. Vodotokovi su prilično ravnomerno raspoređeni po čitavoj teritoriji a time i poljoprivrednom zemljištu.

Maksimalno korišćenje vodnog bogatstva u poljoprivredi zahteva mnogo aktivniji odnos prema navodnjavanju, što, da bi se omogućila primena najsavremenijih sistema za navodnjavanje, zahteva izgradnju infrastrukture za dovođenje vode do svake parcele.

TREĆI RESURS – RADNA SNAGA

Treći, od ukupno četiri dovoljna i potrebna resursa je radna snaga. Naime u Srbiji živi oko 7 miliona stanovnika. Svi stanovnici svakog društva, po prirodi funkcionisanja svakog organizovanog društva moraju raditi i stvarati novu vrednost kako bi se društvo razvijalo. U okviru ukupno posmatrane raspoložive radne snage Srbija raspolaže velikim brojem stručno osposobljene radne snage i to kako kvalitetnog i stručnog inženjerskog – agronomskog kadra, tako i poljoprivrednim tehničarima i neposrednim poljoprivrednim proizvođačima sa sela.

Inženjerski (agronomski) kadar nastao je i stalno se usavršavao na svetski priznatim Poljoprivrednim fakultetima u Beogradu, Novom Sadu, Subotici, Kragujevcu, Nišu, ali i brojnim Institutima za ratarstvo, strna žita, kukuruz, povrtarstvo... Pored fakulteta u Srbiji je iškolovan veliki broj poljoprivrednih tehničara u velikom broju srednjih poljoprivrednih škola širom republike. Navedene okolnosti, postojanje brojnih obrazovnih poljoprivrednih institucija, su garant kvaliteta poljoprivredne proizvodnje.

Kada se govori o radnoj snazi kao resursu, neuposlena radna snaga je neiskorišćen resurs a poljoprivreda je radno intenzivna delatnost koja koja može da angažuje ogromnu količinu rada i bitno vodeća oblast u rešavanju društvenog problema nezaposlenosti.

ČETVRTI RESURS – poljoprivredna nauka SEMENARSTVO

ČETVRTI privredni RESURS, koji nije prirodni resurs već je razvijen da bude resurs jeste poljoprivredna nauka, na prvom mestu semenarstvo. Poljoprivredna nauka – agronomija – semenarstvo jeste resurs ako se razume da, na primer kod kukuruza kao najdominantnije ratarske kulture. **Jedan kilogram osnovnog semena kukuruza ima potencijal rodosti, odnosno iz jednog kilograma osnovnog semena kukuruza dobija se 100.000 kilograma merkantilnog kukuruza. Na ovaj način proizvodnja kukuruza više nije proizvodnja hrane, već se radi o proizvodnji sirovine, dakle ratarska proizvodnja postaje osnova i sigurnost razvoja industrije.**

Narednih nekoliko (ptr) fotografija slikovito pokazuju taj ogroman potencijal rodности.

Naime iz jednog kilograma Osnovnog Semena kukurza (prikazano na prvoj fotografiji) proizvede se 1.000 kilograma Semena a od 1.000 kg semenskog kukuruza proizvede se 100.000 kg merkantilnog kukuruza.

Upravo je ovaj primer semenske proizvodnje razlog bezkompromisne borbe velikih svetskih proizvođača za ostvarivanje monopolskog položaja na svetskom tržištu Semena.

Upravo iz razloga stvaranja uslova za sopstvenu nezavisnost rukovodstvo novooslobođene Jugoslavije već 1945. godine, koristeći Irodovu strategiju uspostavljanja države koja sopstvenim resursima obezbeđuje rešavanje jednog od najvećih problema čovečanstva, a to je glad, osniva prvi Institut za oplemenjivanje biljaka čime su stvoreni uslovi za posedovanje i četvrtog resursa ratarske proizvodnje koji nije prirodan, ali objedinjuje ostala tri prirodna resursa: zemlju, vodu i ljudstvo čime postaje ključni faktor ratarske proizvodnje, a posredno time i nezavisnosti nacije.

Za ukupnu ratarsku proizvodnju neophodno je obezbediti kvalitetno seme. **Najveći kapital, pa time i resurs za uspešnu poljoprivrednu proizvodnju predstavljaju dostignuća ostvarena u domaćim naučnim poljoprivrednim institutima sposobnim da proizvedu kvalitetno seme.** Instituti sa reputacijom stvaraoca i proizvođača visoko rodnog semena su pre svega: „**Institut za kukuruz Zemun Polje**“, „**Institu za ratarstvo i povrtarstvo Novi Sad**“, „**Institut za povrtarstvo Smedrevska Palanka**“, ali tu su i trenutno posrnuli „**Institut za ratarstvo Kragujevac**“, „**Institut Zaječar**“, Aleksinac...

Zaključak ili umesto zaključka:

- Spajanje napred pomenutih (četiri) resursa, odnosno njihovim organizovanim aktiviranjem stvaraju se uslovi za organizovanu **ratarsku proizvodnju** na ukupnoj površini **3,5 do 4 miliona hektara.**

- Ovako koncipirana ratarska proizvodnja više ne znači da se radi o ratarskoj proizvodnji namenjenoj isključivo prehrani stanovništva. **Ovako koncipirana i osmišljena ratarska proizvodnja je izvorsirovina za industrijsku proizvodnju energetiku.**

INDUSTRIJSKA PROIZVODNJA

- Ukoliko bi na ukupnoj površini oranica zasnovali proizvodnju kukuruza obezbedili bi hranu (sirovinu) za stočarsku proizvodnju za 10.000.000 junadi
- Kroz stočarstvo stvara se osnova za razvoj mesne industrije (stoka postaje sirovina) i vrednost ratarske proizvodnje uvećava i do 7 puta.
- U našem primeru vrednost ratarske proizvodnje na ukupnim oranicama iznosi više od 7.000.000.000 evra.
- **Ratarska proizvodnja pretočena u sirovinu za stočarstvo omogućuje industrijskuprehrambenu proizvodnju ukupne vrednosti više od 40.000.000.000 eura**

ENERGETIKA

- Ukoliko bi na ukupnoj površini oranica zasnovali proizvodnju kukuruza obezbedili bi biomasu za proizvodnju električne energije (struje) u bioelektranama snage 8 Đerdapa.
- Razvojem stočarstva i povećanjem broja grla (zasnovano na povećanju rataske proizvodnje namenjene stočarstvu) višestruko se povećava količina nus proizvoda (osoke i stajskog đubriva) koji takođe predstavljaju bio masu za proizvodnju električne energije, čime se bilansno dodatno uvećavaju kapaciteti za proizvodnju električne energije iz obnovljivih izvora.

- Sa navedenim resursima Srbija ima potencijal sopstvenog potpuno zaokruženog proizvodnog kruga i dovoljnost sopstvenog tržišta čime se postiže ekonomska nezavisnost, odnosno ekonomska samostalnost, što je prvi korak na putu snažnog privrednog razvoja koji ne može biti uzdrman spoljnim uticajima, što vodi ne samo ekonomskoj samostalnosti već potpunoj slobodi i nezavisnosti..
- Kao što smo već konstatovali resursi nam omogućavaju i dozvoljavaju razvoj poljoprivrede kao osnovne privredne delatnosti majke svih ostalih delatnosti i aktivnosti.

Prethodnim objašnjenjima i činjenicama nedvosmisleno je pokazano da su seme i semenarstvo osnovni povezujući faktor u ratarskoj proizvodnji koja je osnov proizvodnje svih vrsta hrane i time, u čovečanstvu, sebi obezbedila i počasnno i suštinski najznačajnije mesto.

BUNAR POHLEPE

Nepoznati autor

Bio jednom jedan kralj koji je postavio pitanje na svom dvoru:

- Koji je to bunar, iz kojeg čovek nakon pada u njega, ne može izaći...?

Niko na dvoru nije mogao da odgovori na postavljeno pitanje. Kralj je, konačno, zatražio odgovor i od sveštenika, starca koji je važio za jednog od najmudrijih u kraljevstvu. Dao mu je nekoliko dana za odgovor. Sveštenik je tražio odgovor razmišljajući. Onda je krenuo u šetnju šumom i livadama, nadajući se da će mu u prirodi nešto pasti na um. Tražio je odgovor želeći da zadrži reputaciju najmudrijeg i time opravda svoj položaj kod kralja. A pretilo mu je i gubljenje mesta Prvog dvorskog sveštenika...

Tada sreće starog pastira, koji ga prepozna i ponizno pozdravi:

- Vi ste dvorski sveštenik, zašto ste tako zabrinuti? Zašto ste toliko tužni?

Gledajući ga sa visine, sveštenik pomisli: "Kako mi ovaj pastir može pomoći...?"

Tako razmišljajući sveštenik pođe dalje, ali uporni pastir krenu za njim.

- Molim vas, recite mi šta vas muči, možda imam rešenje za vašu muku...

Sveštenik ga ponovo pogleda i u njemu vide iskrenu dušu koja želi da mu pomogne. Sede na livadu i poveri se pastiru, Reče mu o kraljevom pitanju kao i to da ako ne nađe odgovor može da izgubi svoj položaj na dvoru, a time i sav imetak koji ima.

Pastir ga je pažljivo saslušao i reče svešteniku:

- Ja imam dragulj sa kojim možete da napravite bilo koju količinu zlata. Tada možete biti bogatiji od bilo kojeg kralja, ali pre nego što vam dam dragulj – ima jedan uslov koji se mora ispuniti: morate postati moj učenik.

Sveštenik, koji ga je do tada netremice slušao, pogleda pa se nasmeja i upita:

- Kako ja, Prvi kraljev sveštenik, da budem učenik jednog pastira...?

- Onda vam ne mogu pomoći. – Reče pastir i okrete se ka svom stadu.

Sveštenik baš nije imao puno izbora. Odgovor na kraljevo pitanje mu nikako nije padao na pamet, a ova mogućnost mu daje bar minimalnu šansu, na kraju niko za njegovo "ponižavanje" neće saznati.

- U redu, kako da postanem tvoj učenik...?

Pastir se okrete pa reče:

- Prvo moraš popiti ovčije mleko, pa tek onda možeš postati učenik.

Na to se sveštenik pobuni:

- Ne mogu da pijem ovčije mleko, vera mi to ne dozvoljava. Ako popijem ovčije mleko intelekt će nestati...

Pastir smireno reče:

- I sami znate da je to glupost. Popijte mleko ili ništa od dogovora.

- U redu, daj mi to mleko.

- Samo da ja otpijem gutljaj, onda možeš piti ostalo. – reče pastir.

- Zar ja Prvi dvorski sveštenik da pijem ostatke iza jednog pastira...?

- Onda možeš da ideš...! - Odsečno mu odgovori pastir.

- U redu, spreman sam da popijem to mleko. - skrušeno će sveštenik.

Zatim mu pastir reče:

- Žalio si se, sujeta ti je povređena, sada moraš da popiješ mleko koje je pas polizao a zatim je sipano u ljudsku lobanju. Moraš popiti mleko iz lobanje mrtvaca, tek tada možeš dobiti dragulj. Inače idi svojim putem..."

Prvi dvorski sveštenik je bio šokiran. Posle puno promišljanja ipak reče:

- Teško mi je, ali sam ipak spreman da ispijem i to mleko...

Pastir se nasmeši i reče:

- Došao si do odgovora. Zbog pohlepe da dobiješ dragulj, pristao si na sve što sam tražio od tebe, pristao si i da prekršiš odredbe tvoje vere, da se poniziš... To je u stvari odgovor na kraljevo pitanje: bunar u koji čovek, kada upadne ne može izaći – BUNAR POHLEPE.

NAJSTARIJI RAT

Siniša Košutić

Najstariji rat je neprestani, samogoneći i samobnavljajući sukob između Neba i Zemlje, između Bogova, Polubogova i Ljudi i manifestuje se jednako kako u vidljivoj pojavnosti, tako i u nevidljivoj pojavnosti, kako u astralnom-finotvarnom svetu, tako i u grubotvarnom-dijalektičkom-materijalnom svetu!

Ljudi to percipiraju u predvidljivom paru suprotnosti kao borbu između dobra i zla, kao sukob svetlosti i tame. Tako je bilo od početka sveta i tako će trajati doveka!

A, kako je počelo?!

Stari Grci su imali najljupkiju kosmogoniju, pridajući Bogovima i Herojima sve ljudske osobine, a na ljudima je bilo da svojevoljno odaberu na čijoj će biti strani. U antičkom svetu je izvršena i prva duhovna revolucija i preobražaj sveta, kada je Zaratrustra stvorio novi svetski poredak koji je još uvek na snazi, kada čovek ne samo da može da bira na čijoj će biti strani, već se unapred opredeljuje, od rođenja, da bude na strani dobrog Boga Ahura Mazde (Ormuzda), a ne na strani zlog Boga Ahura Maje (Ahrimana) koji je kosmičko zlo i sa kim hristijanizovano zlo u liku Satane ne može ni da se meri.

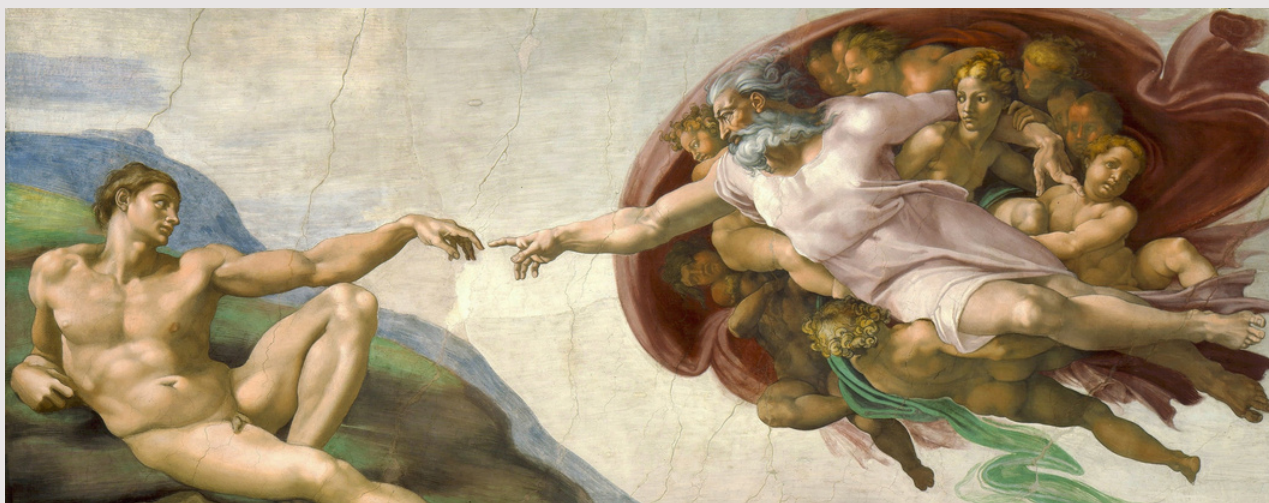
Zvanično se za najstariji rat smatra Trojanski rat, ali bez obzira što je više mit nego izvesni događaj iz mikenskog doba, on nije vođen zbog prelepe Jelene, već zbog razmirica među bogovima. Ljudima je pripalo u čast da arbitriraju u tom ratu. Od tada, pre Biblije, uvodi se za našu temu veoma važna sintagma: jabuka razdora. Naime, ijuta i besna zbog toga što je bogovi nisu pozvali na svadbu ftijskog kralja Peleja i morske boginje Tetide, bacila je među prisutne boginje Atinu, Afroditu i Heru, zlatnu jabuku sa drveta Hesperida. Na jabuci je Erida napisala - najlepšoj. Sve tri boginje su krenule da uzmu jabuku, jer je svaka htela imati za sebe. Odmah je nastala svađa, koja je uzrokovala Trojanski rat.

Erida je, sa boginjom ratnog ubijanja Enijom, pratila u svim bitkama boga rata Aresa. Ona je išla ispred njegovih kola i izazivala razdor i svađu među borcima.

Zvuči li vam ovo kao veoma moderna i aktuelna metafora...?

Sa druge strane Hindusi veruju da se ljudska civilizacija duhovno degeneriše tokom Kali Yuge, poslednje faze u razvoju ljudske vrste. Uobičajeni atributi i posledice su duhovni bankrot, bezumni hedonizam, slom cele društvene strukture, pohlepa i materijalizam, neograničeni egoizam, nevolje i bolesti duha i tela. Suptilna bitka između dobra i zla povremeno se vodi još od pradavnih vremena. Opet se vodi u suptilnom svetu od 1999. – 2023.godine. Zatim će uslediti bitka na fizičkoj ravni Zemlje od 2015. do 2023. godine. Nakon toga, svet će proći kroz razdoblje oporavka od bitke na Zemlji i pripremati se za novo doba. Nova era biti će poznata kao Božansko Kraljevstvo i u njemu će čovečanstvo doživeti hiljadu godina mira i Pravičnosti (Dharma – Darma). Vreme u kojem živimo je vrlo značajno, jer će se posledice te bitke osećati u čitavom Univerzumu. Međutim, današnje vreme je isto tako vrlo povoljno za duhovnu praksu i za dostizanje Bogospoznaje (najuzvišenijeg duhovnog stanja).

Antropozofi Rudolfa Štajnera pokušavaju da osvetle ovu večitu borbu dobra i zla iz epicentrale evropske ezoterne misli i tvrde: "Ali tada, u sadašnjem vremenu Zemljinog razvoja, počevši od poslednje trećine devetnaestog veka, ljudskoj duši koja uranja dolazi u pomoć iz duhovnih visina snaga Mihajlova. Ona kod tog vraćanja Zemljinog daha u Zemlju sama napada zmaja Ahrimana.

To su, kao proročki unapred, videli oni koji su već i u starim misterijama duhovno razumeli tok godine. Oni su znali da u njihovo doba još nije došla ta tajna da snaga Mihajlova pomaže ljudskoj duši u času kad uranja. No oni su znali, da će ako se duše ljudi budu uvek iznova rađale, doći ta snaga Mihajlova, da će prilaziti u pomoć dušama zemaljskih ljudi. Tako su oni gledali na tok godine."

Današnji čovek ništa ne veruje od gore iznetih kosmogonija i teozofija. Niko ga tome nije učio, niko sa izvesnošću ne može da proveriti tuđe duhovno i misticno iskustvo, jer i nije lako prenosivo, a ne trpi ni proveru našeg petočulnog saznavnog senzorijskog, koji je baždaren za materijalnu proizvodnju života, a ne za spoznaju duhovnih svetova, gde se odvijaju borbe dobra i zla. I, šta ćemo sad?

Ostaje nam da u letu hvatamo fragmente raspolućenog sveta, da lepimo parčiće Neba i Zemlje, I ako nam se posreći, da napravimo mozaik, kopiju života čiji smo deo, ali ga ipak ne razumemo, kao svoje uporište, smisao i opažanje sveta.

Epoha prosvetiteljstva je pokušala da vrati veru i razum u glavne istorijske tokove, ali je uspela samo u hiperbolisanju razuma i potiskivanju intuitivnog osećaja sveta. To razdoblje uzdizanja čoveka dovelo je do brzorastućih naučnih i geografskih otkrića, ali je omogućilo i nastanak novog odnosa među ljudima, kapital - odnosa, koji je promovisao i ubrzao nove oblike vlasništva, stvaranja nacionalnih država i nastanak do tada neviđenih oblika pljačke, eksploatacije, ropstva i kolonijalnih imperija, utemeljenih u pohlepi, ratovima i krvi.

Rat je, iz suptilnih sfera borbe dobra i zla, spušten na zemlju i postao najunosniji posao.

Bilo je pokušaja u Evropi da se kanonizuju ili ozakone stari oblici vladavine, monarhije, ali im je stalno izmicala nedorečenost između Vladara na Nebu i Vladara (suverena) na zemlji. Pokušaji reforme Crkve, pokušaji Sen Martena i Karla fon Eckarshausena da se promovišu teokratske monarhije, završio se uništenjem većine monarhija. One koje su preostale danas vladaju svetom! Ideja da izbrani Princ, sa naslednim pravom, treba da bude prvosveštenik i posvećenik u sve drevne i moderne misterije, da bude Poglavar crkve (Duhovnog kraljevstva) sa jedne strane kao Božiji izabranik i izaslanik i da mu sledstveno tome pripada apsolutna svetovna vlast, nad ljudima i resursima, nije nova i antičkog je porekla. Hermes Trismegistos je prototip takvog vladara koji je u isto vreme i Prvosveštenik, filozof (oličenje mudrosti) i kralj.

Najkrvavije stranice istorije nastale su u borbi za zadobijanje vrhovne crkvene i svetovne vlasti.

Posle Napoleonovih ratova i njegovog poraza 1812.godine u Moskvi, ruski Car Aleksandar I je oformio Svetu Alijansu, u pokušaju da objedini sve evropske monarhije, i da vlast nad Nebom i nad zemljom proglasi kao konačnim i najboljim oblikom vladavine. Hteo je zapravo, da napravi Treći Rim.

Engleska Imperija se najpre pridružila toj bogougodnoj ideji, ali je ubrzo napustila i otpočela rat neviđenih razmera, koji traje do danas. Uništene su sve najvažnije evropske Imperije, osim Engleske: Habsburška, Ruska i Otomanska imperija su nestale i preostala je jedino britanska teokratska monarhija kao Majka Regent celoga sveta. Zbog toga su bila i potrebna dva svetska rata, bar kada su Imperije u pitanju.

U vreme nastanka New Age-a, u vremenu kada se doživljavaju značajni pomaci u svesti i ubrzanje vremena pocetkom eona Vodolije, mnogi se ne bi složili sa gore iznetim tezama. I dobro je da se ne složē! Ali, ko čita između redova može da primeti da je u poslednjih 50 godina naraslo interesovanje za alternativno tumačenje stvarnosti i otkrivanju misterija i naučnih otkrića, ali i neviđeno medijsko prodavanje magle: od istočnjačkih učenja do "Da Vinči koda".

Medijska mašina ulaže ogroman trud i novac u novo oblikovanje svesti, uključujući i otkrivanje "tajni", najčešće falsifikata o zakonitim naslednicima Hrista na zemlji, ne bi li opravdali potrebu teokratskih monarhija da u jednoj ruci drže skiptar, a u drugoj krunu!

Nama ostaje dnevna politika, geopolitika za poneti i zabrinutost za sudbinu sveta! Biću slobodan da citiram tekst koji sam nedavno dobio od Antropozofa, koji ilustruje svu aktuelnost i nepogrešivu procenu Rudolfa Štajnera o tome šta se opire ovom ratu...!

Šta se opire u ovom ratu i gde ono vodi?

Rudolf Štajner 1917. o Prvom svetskom ratu,

Prednjači grupa ljudi koja želi da vlada zemljom pomoću kapitalističkih ekonomskih pokretnih impulsa. Njima pripadaju sve one grupe ljudi koje je ova grupa ekonomskim sredstvima u stanju da ujedini i organizuje. Suština je u tome da ova grupa zna da u zoni ruske teritorije postoji masa ljudi koji su neorganizovani u pogledu budućnosti i koji sadrže klicu socijalističke organizacije. Ovaj socijalistički klicajući impuls je pod sferom uticaja antisocijalnog. Vođenje grupe je dobro proračunat cilj. On ne može da stigne do odredišta ako je iz centralne Evrope, jer se razumevanjem traži sjedinjenje sa impulsom orijentalne klice. Samo zato što je ta grupa unutar angloameričkog sveta sadašnja konstelacija moći nastala kao podređeni faktor krije sve protivrečnosti i stvarne interese. Iznad svega, zamagljuje stvarnu činjenicu da se ruska kulturna klica bori protiv anglo-američkih plutokrata i srednjoevropskih naroda. U to vreme, u srednjoj Evropi je ova činjenica otkrivena svetu, te je lažna konstelacija zamenjena istinitom. Dakle: **rat će trajati na ovaj ili onaj način dok se germanstvo i slovenstvo ne spoje. Jaram zapada je upregao zajednički cilj ljudskog oslobođenja.**

Postoji samo jedna alternativa: **demistifikacija**. Laži sa kojima Zapad mora da radi, ako želi da bude uspešan, ima svoje korene u impulsima koji su prethodili Francuskoj revoluciji i u ostvarenju svetske dominacije koja postoji kapitalističkim sredstvima, koji je samo iskoristio revolucionarni impuls kao frazu da se pokrene i da se sakrije iza toga, ili ideš u okultnu grupu u anglo-američkom svetu. **Od svetske dominacije nad nemačko-slovenskim porobljenim teritorijama, kroz buduće reke krvi, spasava se prava duhovna svrha Zemlje.**

DIJAMANT – SIMBOL LJUDSKIH VRLINA

Sivan Shahak Barzilay

"Samo je istina skrivena u dijamantu večna i savršena."

Šta je dijamant? Dragi kamen od kojeg možemo dizajnirati moderan nakit? Kamen sa jedinstvenim fizičkim i hemijskim karakteristikama? Vredna roba kojom trgujemo na svetskim tržištima i koja putuje kroz ruke trgovaca, radnika, dizajnera nakita i uzbuđenih kupaca?

Sigurno ima mnogo drugih aspekata, no možda je najzanimljivija njegova simbolika koja predstavlja evolucijski proces ljudskog bića.

Da bismo razumeli šta je dijamant i zašto predstavlja ljudski razvoj u toliko različitih civilizacija, moramo početi sa fizičko-hemijskim aspektom, zatim ćemo se osvrnuti na istoriju i na kraju dopunimo karakteristike dijamanta kao simbola.

Dijamant je mineral izgrađen od jednog elementa – ugljenika.

Ugljenik je hemijska materija koja se nalazi u velikim količinama u prirodi i jedan je od osnovnih blokova za gradnju svih organskih stvari u živom telu (osim kiseonika, vodonika i azota).

U prirodi nalazimo čist ugljenik u dva glavna oblika:

DIJAMANT – najjači poznati mineral, koji je organizovan u tetraedarsku strukturu.

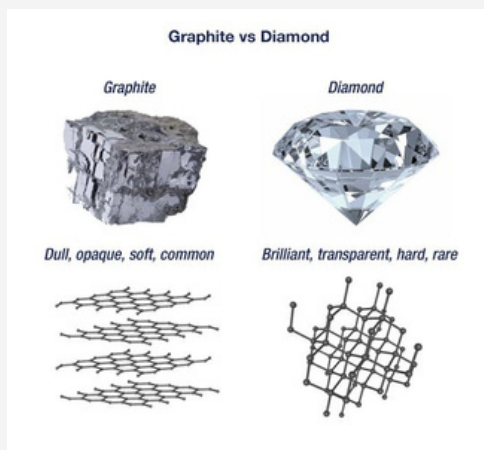
GRAFIT – jedna od najmekših materija, organizovana u dvodimenzionalnu strukturu.

I dijamant i grafit, nastaju od iste baze ugljenika, ali postoje mnoge razlike između njih, neke vidljive, a druge nevidljive. Većina razlika proizilazi iz njihove unutrašnje organizacije atoma i elektrona.

Dijamant je proziran prema svetlosti, dok je grafit crno siv i neproziran. Dijamant je čvrst, dok je grafit mekan i maziv. Osim toga, dijamant, za razliku od grafita, ne provodi struju.

Struktura dijamanta je sloj koji se naziva "kovalentna atomska mreža" (organizovana struktura u kojoj su atomi povezani kovalentnim vezama). U ovoj strukturi materija je uvek čvrsta i dobro organizovana. Svaki atom ima četiri kovalentne veze koje su vrlo jake i ne mogu se lako prekinuti. Nasuprot tome, grafit ima mnogo slojeva povezanih sa jednostavnim vezama (zbog čega se tako lako širi).

Osim toga, u dijamantu je svaki atom ugljenika na istoj udaljenosti od svog suseda. Zato se atomi ne mogu kretati pa je dijamant izuzetno čvrsta tvar sa vrlo visokim talištem (temperatura topljenja). U grafitu, svaki atom ima jedan elektron koji je bez pare, tako da ima sposobnost kretanja, čineći materiju vrlo mekom.

Kristal dijamanta koji se nalazi u prirodi obično se javlja u dvostrukoj tetraedarskoj strukturi (u oktaedru) – ovo je napredna struktura koja ima osam lica i izgleda kao dve piramide s kvadratnim dnom i stranama napravljenim od jednakokraničnih trouglova. Ova struktura je vrlo stabilna i ima vrlo nizak nivo energije, jer su parovi elektrona u kovalentnim vezama najudaljeniji jedan od drugog. Stabilnost strukture daje dijamantu snagu i čvrstinu.

Dijamanti nastaju u dubinama zemlje, 150 do 250 km ispod površine zemlje, pod uticajem visokih temperatura (između 1000 i 2000 °C). Takvi uslovi vladaju u omotaču Zemlje, ispod najstarijih kontinenata. Dijamanti nastaju od magme, koja je bogata ugljenikom. Oni mogu ostati u Zemljinom plaštu dugo vremena nakon što se formiraju, sve dok ne probiju na površinu erupcijama magme.

Da bismo razumeli istoriju dijamanta, moramo početi od samog imena. Njegova snaga i simbolika već se kriju u imenu. Dijamant se na sanskritu naziva "dju", što znači sjajno stvorenje koje je simbol mudrosti i svetlosti.

koji je nepobediv" ili "onaj koji je besprekoran i nepobediv". Kasnije je izraz "adamas" pretvoren u "adamant", a zatim u "dijamant".

Dragoceno kamenje i dijamanti bili su privlačni i zanimljivi od početka vremena. Najčešće su korišćeni u verskim i mističnim ceremonijama u hramovima. Mnogi su narodi verovali da dijamant ima više snage od bilo kojeg drugog kamena i veliki duhovni i fizički uticaj na čoveka. Predstavljao je čistoću i nevinost. Verovali su da je dijamant univerzalni lek za zaštitu od zla, odagnanje straha, donošenje pobede, zaštitu od divljih zveri i pomoć čoveku da kontroliše svoje želje i fantazije.

Često je predstavljao savršenstvo. Kraljevi su ga nosili kao simbol snage, hrabrosti i prosperiteta. Najveličanstveniji dragulji koje su koristili kraljevi i sveštenici tokom istorije korišćeni su u kontekstu raznih kraljevskih dužnosti, a ne za nakit, kao što je to danas najčešće. Osim toga, nisu isticali materijalnu vrednost dijamanta, već je vrednost ovog dragulja bila u njegovom simboličkom sadržaju i posebnoj ulozi koju je imao u kombinaciji sa nekim drugim metalima ili kamenjem.

Dijamant je simbolizovao i još uvek simbolizuje večnu ljubav, a osim toga postoji verovanje u njegovo posebno magično i lekovito svojstvo. U srednjem veku za dijamante se čak verovalo da su "zvezde" ili "suze bogova" i korišćeni su kao talismani na bojnim poljima.

Proces nastanka dijamanta, koji počinje u dubinama zemlje i traje sve do konačnog sjajnog oblika, podstiče nas na razmišljanje o tome kako se idealni arhetipovi odražavaju u prirodi, u postojanju.

Ako verujemo da se naš svet kreće prema višem uzroku, možemo prepoznati to kretanje kao napredak i evoluciju. Zakon iza ovog pokreta i evolucije u hinduizmu se naziva Darma. Darma je jedan i jedini zakon, smer i razlog postojanja. Sve je u beskrajnom kretanju i promeni. Čovek je deo prirode i postojanja, pa je i deo procesa evolucije i promene. Ljudski evolucionni proces je proces razvoja samosvesti i ljudskih vrednosti.

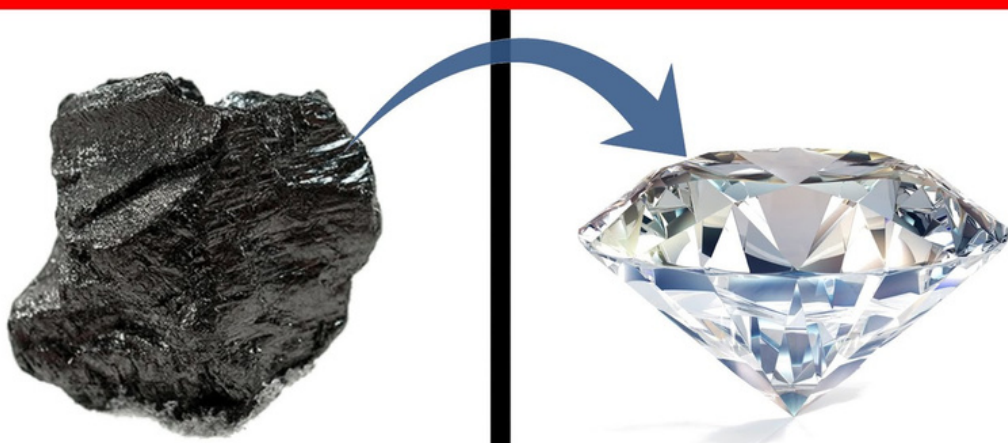
Čovek bi trebao da prestane da se poistovećuje sa ličnim i privremenim što ga povezuje sa prolaznim stvarima i početi da se identifikuje sa večnim delom univerzalnog života koji je u njemu, kao i u svim drugim živim bićima. Ovaj proces je nedvosmisleno ljudska revolucija, alhemijska transmutacija u kojoj se, kako je rekao Platon, čovek seća Boga u sebi.

Poput dijamanta, čovek ima smer i put koji treba pratiti. Kao što se dijamant pretvara iz ugljenika, čovek bi trebao da razvije svoje unutrašnje kvalitete i polako da otkriva veličanstveni potencijal u sebi. Čovek može posmatrati polagani proces pretvaranja ugljenika u savršenstvo i tako će on, kao učenik života, u svakom svom delovanju i misli početi da traži savršenstvo svoje večne duše. To je čovek koji je egoizam pretvorio u altruizam, egocentrizam u samokontrolu. To je čovek koji širi svoju svest.

Ovaj proces nije lak. Čovek se mora osloboditi svoje vezanosti za vlastiti ego i postati go, bez ikakve odbrane od sveta. Taj proces prisiljava čoveka da se postepeno čisti od svojih želja i odvajanja od drugih. Za to je potrebno vreme i vatrena volja. Čovek koji se reinkarnira i doživi ljudski život nebrojeno puta izgrađuje svoje kvalitete, čisti svoje greške i menja svoju prirodu.

Dijamant, koji leži u dubinama zemlje, skriven ispod slojeva materije, postepeno se približava površini, a čak i kada se probije, još nije lep i sjajan. Trebamo ga očistiti od blata koje se za njega hvatalo vekovima, milenijumima i tako će polako zasjati u svom veličanstvenom svetlu. Na sličan način su naši unutrašnji kvaliteti sakriveni duboko pod velom materije, pod mnogim slojevima blata i prašine, i tamo su, poput dijamanta, nevidljivi. Oni će biti otkriveni samo onima koji se usude gledati kroz ove slojeve materije. Samo onima koji se usude da skinu naslage blata za koje su vezani, samo onima koji se usude gledati nevidljivo.

Graphite to diamond

Grčki filozof Pitagora nas uči da čovekova mudrost leži u njegovoj sposobnosti da nauči prave vrline i stavi ih na pravo mesto.

Ugljenik započinje svoj put kao grafit, a završava u svom najsofisticiranijem obliku, poput dijamanta. Glavna razlika između grafita i dijamanta je u unutrašnjoj organizaciji. Dakle, možemo reći da je dijamant ugljenik koji se može organizovati na pravi način. Isto tako večna svetlost neće sijati kroz svakoga, već samo kroz onoga koji će moći u svom telu i psihi uvesti red i tako postati poput dijamanta među ljudima. Kristali dijamanta prirodno su organizovani u obliku dvostruke piramide. U mnogim kulturama ovaj oblik izražava kosmički princip "kako gore, tako dole", što znači da postoji analogija u prirodi.

U mikrokosmosu (čoveku) vladaju i zakoni makrokosmosa (čitavog svemira). Zakoni prirode su isti zakoni kao oni koje čovek mora istraživati i izražavati tokom svog života.

Kako bismo dodatno naglasili važnost dijamanta kao simbola, osvrnućemo se na tradiciju tibetanskog budizma.

Tibetanski budizam se naziva "vajrayana", što znači "dijamantsko vozilo". Iz samog imena možemo razumeti koliku su važnost Tibetanci pridavali dijamantu kao simbolu ljudske evolucije. Reč "vajra" potiče iz sanskrita i ima isto značenje kao i reč "dordje" na tibetanskom. Obe reči se koriste za opisivanje božanskog "oružja" koje ima tajanstvene moći i poništava loše uticaje. Takođe se opisuje kao "dijamantski štap", kao što ga ima bog Indra u hinduizmu, gde je ovaj štap u obliku munje. To je tajanstveni inicijacijski štap koji može nositi samo onaj ko može kontrolisati "sidis" najviše ljudske moći. Osoba koja ima takvu sposobnost naziva se "dorjesempa", što znači "onaj koji drži dijamant" ili "osoba s dijamantskom dušom". Ovaj izraz sugerise da se radi o čoveku koji je postigao stabilnost.

To znači da unutar Vajrayane, dijamantnog puta tibetanskog budizma, dijamant simboliše čovekov evolucionni proces, proces transformacije. Dijamant započinje svoj put poput crnog kamena, a zatim menja svoje karakteristike dok ne postane proziran.

Struktura dijamanta omogućava da se bela svetlost koja svetli kroz njega lomi pokazujući čitav spektar talasnih dužina, kao u dugi. Na isti način čovek se u svom procesu širenja svesti menja iz crnog „kamena“ koji proždire svetlost u „kamen“ koji propušta svu svetlost. Slično, svetlost sija kroz zenicu, postajući poput sjajnog dijamanta. Svetlost prožima svaku njegovu misao, emociju i akciju.

"Moramo se pripremiti kako bismo razvili svoje razumevanje i podigli svoju svest. Moramo postati čisti kako bismo privukli ovu prirodu koja je u nama. Tada će se ova priroda izraziti. Ne možemo ga prisiliti spoljnjim delovanjem, niti ga možemo obuzdati određenim delovanjem, ali to možemo postići samo čistoćom."

Čistimo se od egoizma i nižeg ja. Takvi obrasci prodiru u ljudsku prirodu nesvesni toga, a posredno vode čoveka. Međutim, kada nestanu sve sklonosti koje su deo takozvanog "nižeg ja", kao što su ambicija, samouveličavanje, želja, slepilo i tako dalje, nebo postaje vedro i priroda ljudske duše se očitava u njegove najlepše karakteristike. Čak i ako smo svesni samo jedne od ovih karakteristika, ostale će pratiti, jer svi se bude iz istog stanja svesti. Kao što će svaki rad čoveka koji teži lepoti biti lep, tako neko drugi može težiti na isti način za neku drugu vrlinu, kao što je pravednost, pa će sve što takav čovek učini, misli i oseća, biti ispravno i lepo.

Vrlina trajnosti – dijamant je najjači element u prirodi. Ta činjenica nas uči da čovek koji je sposoban da vlada samim sobom postaje „otporan“ na uticaje materijalnog sveta oko sebe.

"Budi kao litica, gde se talasi večno lome: čvrsto stoji, a oko nje je vrela voda."

Trajnost dijamanta simbolički predstavlja večnost i nepromenljivost arhetipova, večnih vrlina i večnog puta koji do njega vodi, koji je uvek bio ispravan i uvek će biti ispravan – put kojim ljudi moraju ići.

Trajnost dijamanta karakterišu njegova posebna svojstva, da ostaje čvrst čak i na vrlo visokim temperaturama i da nijedna kiselina ili druga korozivna stvar ne mogu da prežive. Ako stavimo dijamant ispod malog električnog mosta, onda se ovaj most definitivno nikada neće pregrejati i propasti. Zato se dijamanti nalaze i u raznim NASA uređajima.

Na primer, relativno veliki dijamant umetnut je u oko satelitske kamere poslate na Mars. To znači da dijamant gotovo u potpunosti zadržava svoja svojstva i sjaj bez obzira na spoljne uticaje. Slično, vrline čoveka koji čisti svoju dušu postaju stabilne. Unutrašnji potencijal počinje da se izražava i "sija" prema vani.

Dijamant je vrlo drag kamen ne samo zbog svoje vrednosti, već i kao metafora za tajne života. Njegovo sjajno svetlo može nam biti podsetnik i dokaz unutrašnje alhemije koja omogućava osobi da dosegne vlastite vrhunce.

Prema nekim filozofskim teorijama, čovek se može preobraziti i naglasiti svoje uzvišene karakteristike i lepotu. Dijamant nas može podsetiti da takva čuda postoje – ne čuda kao nešto "nadprirodno", već kao čudo samog života.

„Svetlo koje dolazi od jednog učitelja, nepromenjivo, zlatno svetlo duha, od samog početka izliva svoje užarene zrake na učenika. Njegovi zraci probijaju tamne i guste oblake materije. Ovi ga zraci obasjavaju sada ovde, sada tamo, kao što sunčevi zraci obasjavaju zemlju kroz guste krošnje prašume. O učenice, dok ne upravljaš svojim telom, dok ti glava ne postane hladna, a tvoja duša čista i čvrsta poput sjajnog dijamanta, ovi zraci neće dopreti do unutrašnje dvorane, njihova svetlost neće zagrejati srce, a mistični zvuci Akaške visine neće vam dopreti do uha, uprkos početnom entuzijazmu.“

TI SI BILA NAŠE SUNCE

Dragan Đurić

Zapitajmo se: šta bi bilo kada bi nestalo Sunca...?
Nestalo bi svetla, ne bi bilo toplote,
Ne bi bilo ni te čarobne gravitacije kojom nas Sunce drži blizu sebi,
Pogubili bismo se po Kosmosu. Zatro bi nam se svaki trag...
Tek bi u tom hladnom mraku shvatili koliko nam ta Vatrena lopta znači...

Ti si bila naše Sunce....
Dok u Tebi smo bili, zaštićeni sa svih strana,
Nismo znali ni za tugu, ni za bol, ni za radost, ni za sreću...
Štitila si nas svojim telom.
A u Tvom malom Univerzumu vladala je harmonija, savršena harmonija.
Ali sve teče...

Rođenjem, podarila si nam: ruke – da držimo,
Oči – da gledamo, noge – da hodamo, uši – da slušamo;
Mozak za misao, a srce – za osećaj,
Rekli bi smo: sve za život potrebno.
Sve nevino i sve dovoljno...

Slobodnu volju, ali i dualnost – darova nam Bog po rođenju,
Da nam život „dosadan“ ne bi bio.

I tako: otisnu se naša lađa...
Najpre niz potok u orahovoj ljusci, nespretno, u obale udarajući,
Učeći osnove života... Savete smo upijali, grešili, borili se protiv struje.
Tražili sebi mesto...

I trudili se da što viši izrastemo kako bismo se Suncu približili.
Životne prepreke smo preskakali, najpre lagano, pa sve teže i teže.
Trudeći se i učeći pri tom, da shvatimo suštinu...

Razumeti život - teška je zagonetka.
Kako...? Zašto...? Otkuda...? Kuda...? Stalno postavljana pitanja.

Negovasmo telo, pri tom zadovoljavajući niske strasti.
Potom dobismo uputstva – instrukcije našeg unutrašnjeg bića:
Nisu zadovoljstva samo telesna, postoje i veća i lepša, ali –
Za njih nam pored pobrojanog, treba i vreme – iskustvo.
Preispitivanja i reči samokritike su pogonsko gorivo za rast.
Prečice nema...

Ponekad smo pomislili da je teret životnih problema prevelik –
Nepremostiv, ali kako smo ih rešavali, tako smo i shvatali,
Teret raste – kako i mi rastemo, tako nas čini jačim,
Uvodeći nas u nove nivoe...

O Bože, kako dobru igricu si napravio..!

Rešavajući životne rebuse, a pri tom se držeći pravila našeg unutrašnjeg bića.
Postajemo veći, rastemo. Vrh naše krošnje se probija kroz šumu, a
Mala orahova ljuska - lelujavi čamčić u potočiću,
Postade brod u širokoj reci...
Gledaju nas ljudi i pitaju kako...? Čime se hranite...?
Ljubavlju, dobrotom, hrabrošću...

A Ti..? Ti nas gledaš i sijaš. U Sunce si se vratila...
Nismo shvatili da si bila tu da nas rodiš i podigneš,
I – vratiš Tvorcu, odakle si došla...
Ti si bila i ostala, naše Sunce...

A photograph of a field of daisies at sunset. The sun is low on the horizon, creating a warm, golden glow. The daisies are in the foreground, some in focus and some blurred. A large, semi-transparent orange circle is centered over the image, containing the title text in white, bold, uppercase letters.

**ISTINA SAMA
TRIJUMFUJE -
LAŽI TREBAJU
SAUČESNICI**

Nepoznati autor

Sigurno smo se svi našli u situacijama iz kojih nismo znali kako da izađemo. Zapravo, duž svih puteva kroz koje prolazimo susrećemo neke prepreke, pogotovo kada smo i sami otišli tako daleko.

Ponekad je laganje najbolje rešenje, jer je kratkoročno najjednostavnije. Uprkos tome, reći laž znači izabrati put koji ima mnogo zaobilaznica, ali nema izlaza i verovatno će nas na kraju dovesti do toga da se izgubimo.

Laganje znači izdati i druge i sebe same

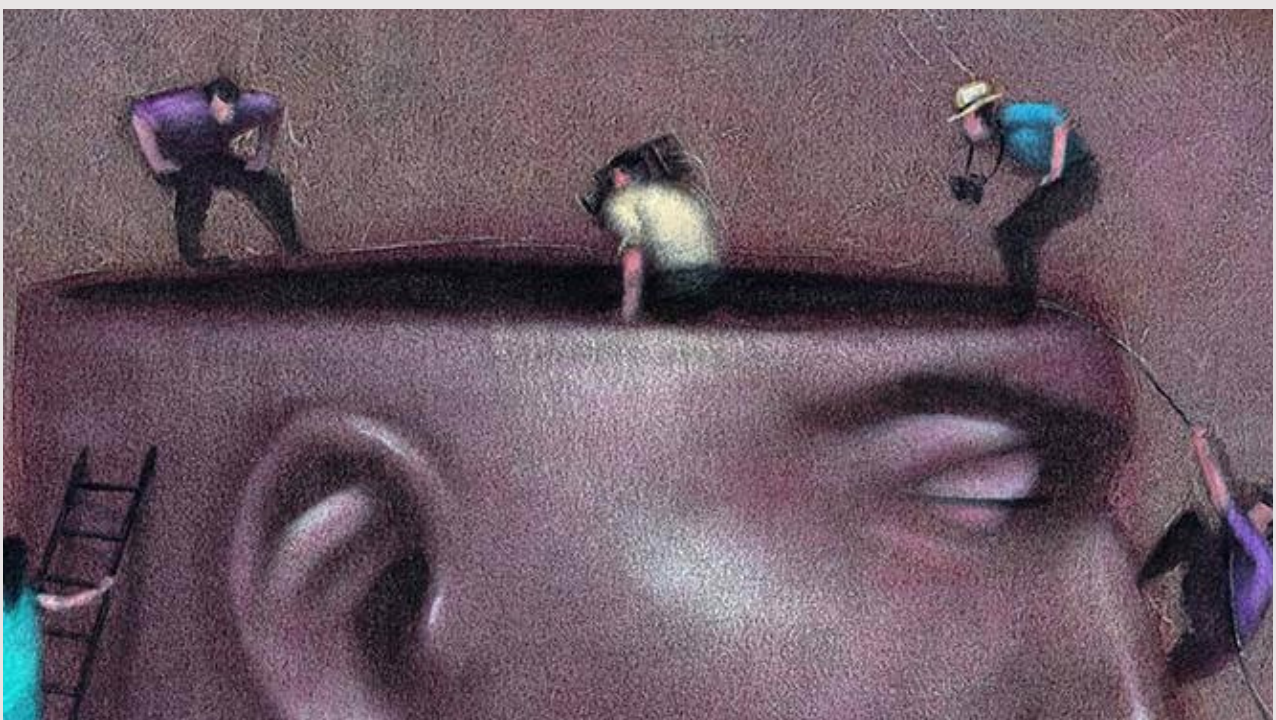
Čak i ako u nekim trenucima laganje o nekom aspektu našeg života može biti veliko iskušenje, na duge staze, ono što čini da se bolje osećamo je da nastavimo da govorimo istinu. Bilo da se zbog toga stidimo ili zato što smo svesni da smo napravili grešku, najbolje je biti iskren prema drugima, jer kada lažemo mi izdajemo sami sebe.

Moramo biti svesni činjenice da nismo savršeni i da zato možemo praviti greške. Štaviše, pokazalo se da laž propada pod sopstvenom težinom, dok istina stoji sama. U tom smislu, važno je biti u skladu sa svojim postupcima, prihvatiti greške koje smo napravili i nositi teret savesti prema ljudima kojima smo naudili.

"Istina leži iznad laži, kao ulje na vodi."

- Miguel de Cervantes -

Isprva, govoriti istinu može biti bolno, ali na duge staze i mi i ljudi koje nismo lagali, cenićemo naš trud, a to će nam pomoći da poštujemo sebe i oprostimo sebi.

Laž je rupa puna ponora

Kada smo iskreni, ono što nas okružuje stoji samo: svesni smo pozitivnih i negativnih stvari koje postoje između nas. Ljudi koji se udaljavaju od našeg sveta, rade to zato što, na ovaj ili onaj način, nije za njih, a to znači da nismo napravljeni da ga podelimo, da na neki način nismo bili kompatibilni.

Ponekad je teško prihvatiti da neke ljude ne privlači ono što im nudimo, ali to nam pomaže da shvatimo da ljudi koji ostaju sa nama, sa druge strane, zaista cene nas onakvim kakvi jesmo. I zar to nije valjan razlog da budemo ponosni na sebe?

"Onaj ko govori laž ne zna koji zadatak preuzima, jer će biti prisiljen da izmisli druge vetrove kako bi podržao istinitost prvog."

- Alekander Pope -

Mark Twain je rekao da *"ako govorite istinu, onda ne morate ništa pamtiti"*. I zaista, to je upravo tako, jer biti iskren najbolji je lek da ostanete mirni i uživajte u životu. Inače, naš svakodnevni život postaje izvor stalne teskobe, jer moramo nastaviti da budemo ljudi koji nismo.

Dugoročno gledano, istina je najlakši put

Ništa se ne može porediti sa zadovoljstvom što ste rekli istinu: možda je na početku prihvatanje svojih grešaka teško, a možda ćemo i mi primiti kritike za ono što smo učinili, ali mir koji jedino istina može da pruži ne može se uporediti sa mirazima stvorenim lažima. Biti iskren sa drugima pomaže nam da sazremo i vrednujemo sebe kao ljude, jer je to hrabro ponašanje.

Iz tog razloga, iako na prvi pogled izgleda najteži put, to je najbolja odluka. Dugoročno, to će učiniti naše putovanje mnogo lakšim od laži, koje se hrane samo drugim lažima i njima komplikuju sve što gravitira oko njih.

Poverenje koje drugi imaju u nas može se povratiti ako se okružimo istinom, jer su njeni temelji mnogo jači od onih lažnih, što je podržano samo pojavom. Čineći sve što možemo da budemo iskreni i sa drugima, mi ćemo uspeti da budemo takvi sa sobom. Kao rezultat toga, drugi će nas ceniti zbog toga.

"Nije zbog toga što si me prevario, nego zbog toga što ti više ne verujem."

- Friedrich V. Nietzsche -

Budimo iskreni prema sebi, budimo iskreni prema drugima. Odaberimo da uvek radimo ono što želimo da drugi rade nama, jer će biti mnogo lakše primiti istu vrstu ponašanja od njih.

IMPRESSUM

Izdavač:

Dragan Đurić i Branislav Božović,
Gavrila Principa 43, Beograd
Republika Srbija

Glavni i odgovorni urednik:

Dragan Đurić

WEB adresa:

<http://www.tajnizacin.com>

Dinamika:

Časopis TAJNI ZAČIN izlazi tromesečno

Tehnička priprema:

Bojana Damjanov i Nikola Damjanov

Lektura i korektura:

Branislav Božović

Izrada i održavanje WEB stranice:

Nikola Damjanov

Kontakt

E-mail adresa: tajnizacin@gmail.com

Tel: 063/276262

ISSN (Online): 2812-8184